

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

12. ČÍSLO / XXIV. ROČNÍK

12 Kč • 0,60 €

27. BŘEZNA 2016

Z obsahu:

**Velikonoční pastýřský list
olomouckého arcibiskupa
Mons. Jana Graubnera**
- strana 2 -

**Dopis vdově, její utěšování
kvůli smrti manžela**
Sv. Jan z Avily
- strana 4 -

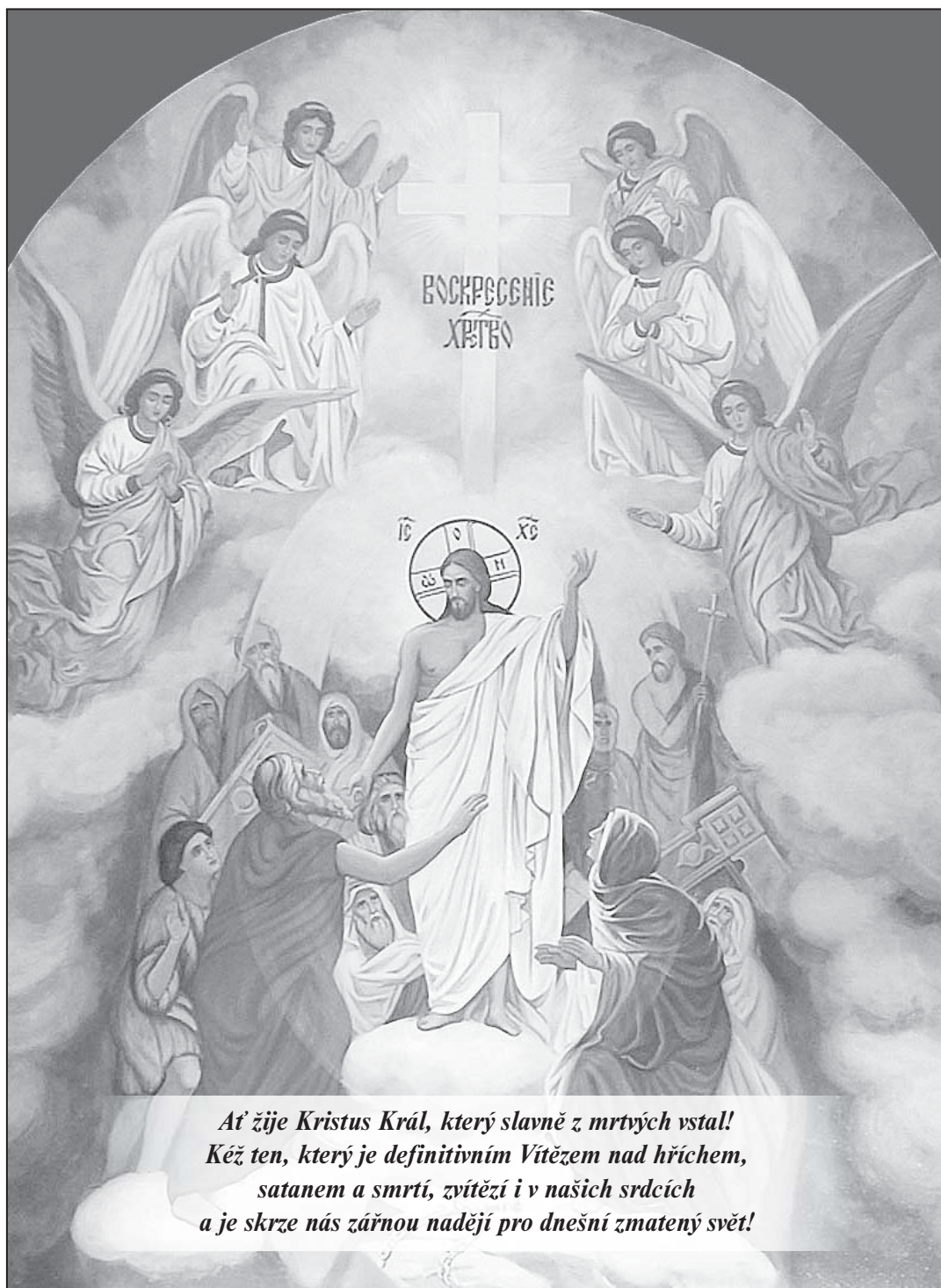
Cristeros
Mučedníci krvavého
pronásledování křesťanů
v Mexiku v první
polovině 20. století
- strana 6 -

**Zmrtvýchvstáním změnila
smrt svůj význam**
P. Thomas Joachim CSJ
- strana 8 -

Velikonoční starec
Život ruského ortodoxního
kněze a mnicha
Jana Kresťankina
- strana 9 -

**Vítěz nad smrtí,
peklem a satanem**
P. M. Piotrowski TChr
- strana 11 -

Vskutku vstal!
P. B. Deneke FSSP
- strana 13 -

*At' žije Kristus Král, který slavně z mrtvých vstal!
Kéž ten, který je definitivním Vítězem nad hříchem,
satanem a smrtí, zvítězí i v našich srdcích
a je skrze nás zárnou nadějí pro dnešní zmatený svět!*

Velikonoční pastýřský list olomouckého arcibiskupa Mons. Jana Graubnera

Drazí bratři a sestry,
upřímně se radujte, protože Kristus vstal! Opravdu vstal a ukázal se jako vítěz nejen nad hříchem a smrtí. On přinesl řešení i bezvýchodné situace. Lidstvo, které zhřešilo, nedovedlo svou vinu napravit. On se nad námi smiloval. Aby nás ušetřil a zachoval spravedlnost, vzal naše hříchy na sebe a přinesl za nás smírnou oběť. Plní úžasu slavíme dnes velké vítězství Božího milosrdenství.

I nám, kteří se k němu hlásíme, ukazuje, že odpuštění, smíření a milosrdenství i v bezvýchodné situaci nabízí vý-

chodisko a novou budoucnost, protože způsobuje něco samo o sobě nemožného, když promíjí, co je z hlediska spravedlnosti neprominutelné. Odpuštění dává možnost odblokovat a uzdravit i naše vztahy k Bohu a k bližním. Dává možnost, ale na nás záleží, jestli ji opravdu využijeme. Odpuštěním je zrušena příčina blokace, ale k uzdravení vztahu je třeba odpuštění skutečně přijmout, uvěřit mu a začít komunikovat, začít vytvářet vztah lásky, která se o druhého zajímá, naslouchá mu, chce jeho dobro a je ochotná se pro druhého angažovat.

Kristus svou obětí na Kalvárii spustil uzdravující lavinu milosrdenství. Odpustil mi a teď čeká, že tento dar předám dál, že odpovím odpuštěním všem, kteří se nějak provinili proti mně. Vůbec nemusím hledat důvody pro odpuštění. Skutečnost, že Bůh mi odpustil, je naprosto dostatečným důvodem k tomu, abych já odpustil všem a měl podíl na uzdravující lavině odpuštění.

Zmrtvýchvstalý Kristus se zjevoval učedníkům v různých situacích, aby jim dal zakusit, že je s nimi. Kéž by vstoupil
Dokončení na str. 12

„Král je mrtev.“ – „Ať žije král!“ Tato dvě zvolání známe velmi dobře z lidských dějin. Jeden člověk umřel – král – a na jeho místo nastupuje druhý člověk – nový král. Dva lidé, dvě různé osobnosti, dva různé přístupy k lidem, k řešení problémů... Zcela jinak, a to podstatně jinak je tomu s věčným Králem, Trojjediným Bohem. On je stále jeden a týž, stejný. Je tím, kdo v osobě Syna Ježíše Krista umírá pro spásu lidí na kříži; je tím, kdo vstává z mrtvých a jeho osobní kralování pokračuje i po smrti; je tím, kdo nám otevírá skrze osobu Ducha Svatého mysl i srdce, abychom stále hledali, nacházeli, poznávali a setkávali se s osobou milujícího Otce – Dárce veškerého bytí... A tak se pro katolického křesťana stává Ježíšova smrt a zmrtvýchvstání největší oslavou díla Trojjediného Boha, jedinou pravou nadějí a důkazem, že lidský život má smysl, a to i tehdy, když se člověk skrze hřích od tohoto Boha vzdaluje. To je poselství Velké noci a také tohoto čísla Světla.

Velikonoce v sobě nerozlučně spojují život, smrt a život. Nejprve putujeme životem zde na zemi – to se neobejde bez obtíží, utrpení, boje o víru, o spásu duše. Je to cesta zkoušky, očišťování duše od hříchu, jejímž cílem je věčný život po smrti, kdy naší odměnou bude sám Bůh. (srov. sv. Jan z Avily, str. 4–5) Na této cestě však nejsme sami, ale tvoříme jed-

Editorial

no společenství lidí, neboť všichni jsme děti Boží. Jak těžko se to přijímá u našich nepřátel, u špatných lidí! A přesto – chceme-li být co nejvěrnějšími Ježíšovými učedníky, musíme se naučit přijmout i tuto skutečnost. Samozřejmě: milovat nepřátele, hříšníka, ale nenávidět špatnost, hřích... Právě proto však Ježíš po svých věrných chce, aby byli jeho svědky až do krajnosti, svědky jeho milosrdné lásky, která došla až na kříž. Máme-li před sebou takové příklady, jakými byli „cristeros“ v Mexiku (str. 6–7) či ruský starec Jan (str. 9–10), pak si nutně musíme v souvislosti s právě prožívanou oslavou Ježíšova vzkříšení položit zásadní otázku: Kolik jsem já ochoten obětovat za vyznání: „Ježíš žije!“? Začít můžeme třeba tím, že nebudeme skrývat Krista ve svém životě, ale naplno ho budeme vyzařovat. Jak říká Mons. Jan Graubner ve svém velikonočním pastýřském listě, pak by náš svět nemohl být bez Boha.

Pozemský život končí smrtí – nevyhnutelnou záležitostí každého člověka. Pro první Kristovy učedníky byla smrt vstupní branou, jak se definitivně sjednotit s Bohem. (str. 8) Je to okamžik pravdy – o našem životě pozemském a na věčnosti. Je to přechod ze života zde na ze-

mi do života v nebi, na němž mají účast všichni, kdo obstojí před Božím soudem (srov. 2 Sol 1,5).

A nastupuje život věčný. Někteří tomu říkají „život po životě“. Omyl! Z hlediska věčnosti je to jen pokračování našeho života zde na zemi. A to se všemi důsledky: jak jsme žili a reagovali na Boží výzvy zde na zemi, tak bude vypadat i náš věčný život. Jsme připraveni na to, že to bude navždy, bez možnosti změny? Jak trýznivá je představa, že by nás Bůh pro naše špatnosti a nelásku k němu zavrhl a odsoudil do věčného trápení v pekle! Máme však naději, kterou nám definitivně zajistil svou smrtí Boží Syn Ježíš – odpuštění hříchů. (str. 11–12) Je třeba litovat, usilovat o nápravu a změnu smýšlení. To my katoličtí křesťané dobře víme, a snad i podle toho žijeme, ale Bůh chce, abychom o tom svědčili i jeho neposlušným a odpadlým dětem všude tam, kam nás on ve světě postaví. A to je výzva, která před námi stojí dnes a denně: vyzařovat poselství Ježíšova kříže a zmrtvýchvstání celým svým životem, myšlením, slovy i skutky. Povzbuzením k tomu, abychom to dokázali, nechť nám je pozdrav východních křesťanů: „Kristus vstal!“ (str. 13), na nějž právě svým životním svědectvím můžeme odpovědět: „Vskutku vstal!“

Požehnané Velikonoce přeje redakce Světla!

Daniel Dehner

Nadchází první den po sobotě, den, který zůstane navždy nejprvnějším ze všech dnů. Proto si přivstaň a pospěš, abys nezmeškal žádný z jeho nejvýznamnějších okamžiků. Nedbej na to, že je ještě tma. Dostačným světlem pro tvou duši bude tvoje bdělost a víra. Nedej se zahanbit zbožnou ženou, která se již neohroženě vydala na cestu ke hrobu. Chceš vědět, odkud čerpá svou odvahu a rozhodnost? Je na to jen jedna možná odpověď: *Pobízí ji láska k Ježíši.*⁽¹⁾ Ze svého majetku pořídila vzácné vonné masti a nyní spěchá, aby mu mohla co nejdříve prokázat poslední službu lásky. Tolik by chtěla uchovat si svého Miláčka a uchránit ho od zkázy. Je si jista, že překoná i tak obtížnou překážku, jakou představuje hrobový kámen, i když zatím neví jak. *Láska všechno zmůže.*⁽²⁾ Jsi schopen tak bezmezně lásky?

Ale kámen je odvalen. To, co se nejdříve jevílo jako největší překážka, vůbec nestojí v cestě. Ale je tu mnohem těžší balvan: **hrob je prázdný.** Místo poslední útěchy ze služby lásky se jí dostává ještě větší bolesti. Nemá už svého Pána, ani mrtvého. Zbytečně pořízené vzácné masti ztěžkly k neunesení. Ranní svítání se propadá do ještě hlubší temnoty.

Marie Magdalská prožívá nejtěžší chvíli svého života. Vůbec netuší, že to, co pociťuje jako nejkrutější ztrátu, se kterou se nedokáže smířit, je ve skutečnosti předehrou k největší a zcela nečekané radosti. Zdá se ti, že to, co ztrácíš, je pro tebe nenahraditelné? To, co Pán pro tebe chystá, vždy překračuje všechny tvoje představy. Aby připravil místo pro mnohem větší a trvalejší dar, musí někdy odstranit vše, co by mu překáželo, i když se ti to zdá tak krásné a drahé. *Až přijde to, co je dokonalé, zanikne to, co je částečné.*⁽³⁾

Zbožná žena má zatím jen jediný vysvětlení: *Vzali Pána z hrobu.* Protože si byla jistá, že má svého Miláčka uloženého ve skále, nenapadá ji jiná možnost, než že ho někdo vzal. S tímto svým lidským podezřením spěchá za apoštoly. Co si od toho slibuje? Ani Petr a Jan neuvažují jinak. Vlastně nevěří ani ženám. Proč spěchají k prázdnému hrobu? Aby se sami přesvědčili pouze o tom, že **hrob je prázdný**, nikoliv však, že Pán vstal. Stále ještě nerozumějí Písmu.

Nejslavnější ráno

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Dosud nevěděli, že musí vstát z mrtvých.

Neporozuměli ani tomu, co sami slyšeli přímo od Pána. Již kdysi v Cesareji začal Ježíš naznačovat svým učedníkům, že bude muset jít do Jeruzaléma a mnoho trpět od starších, velekněží a zákoníků, bude zabit a třetího dne bude vzkříšen.⁽⁴⁾

Nenastal právě dnes ten třetí den? Jestliže se již tak doslova splnila první část jeho předpovědi, čím to, že se nikdo nerozpomíná i na druhou její část, ačkoliv ji Ježíš několikrát nepokrytě opakoval? Sám Ježíš je učil, milují svého Mistra a jistě jim nechybí dobrá vůle. Odkud se tedy bere tvoje jistota? Jak vidíš i na apoštolech, porozumět není snadné. Dokud jsme ve smrtelném těle, i naše láska nutně potřebuje víru, ale víra není totéž, co jistota rozumu. Víra se opírá o opravdovou zkušenost duše, která potřebuje setkání s Dárcem milosti. *Řekl jsem vám to předem, abyste uvěřili, až se to stane.*⁽⁵⁾ Co až se stane? Až opustí hrob? Když to vojáci zažili a dosvědčili Židům, ti nejenže neuvěřili, ale ještě více se zatvrdili.⁽⁶⁾ Musíš dovolit, aby se tě nejdříve dotkla Ježíšova milost. Do Boží pravdy nepronikneš svým přesvědčením, svými názory a dohady. Je třeba, abys při všem, co máš poznat, začal smýšlet ve shodě s tím, jak smýšlí Bůh. Každé slovo v Božích ústech znamená podstatně více, než co toto slovo samo znamená pro člověka. Bůh tě chce svým slovem zavést za práh pozemské skutečnosti a lidského chápání. Jeho království nekonečně přesahuje pozemskou trojrozměrnost. Bůh má jiné pojmosloví. Připrav se na to, že skutečnost jeho lásky a milosti je vždy větší než všechno tvoje přesvědčení a očekávání.

Myslíš, že jsme informovanější a vzdělanější, než byly ženy a učedníci u hrobu? I dnes jsou lidé, kteří se počítají mezi Kristovy učedníky, slyšeli nejen předpověď, ale i **svědectví**, že Pán vstal, a přece neuvěřili. Lidská moudrost je jen *starý kvas*, který je třeba odstranit, pokud chceš myslet opravdu na to, co *pochází shůry*, a také

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 10,34a.37–43

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem Svätým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom to hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2. čtení – Kol 3,1–4

(Bratři!) Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co (pochází) shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co (pochází) shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

Dokončení na str. 4

o to upřímně *usilovat*. Pros Pána, **aby se to stalo**, aby z tebe tento starý kvas odstranil, i když to nejdříve bolí a chvíli to trvá. Apoštolům nastalo svítání až večer, Tomášovi ještě mnohem později. Ale ženy, které šly ke hrobu první, a šly tam z čisté lásky, odměnil Ježíš také jako první a učínil z nich autentické posly své velikonoční radosti. *Rabbuni!*⁽⁷⁾ Co všechno je obsaženo v tom jediném slově!

Bože, děkuji ti za tento den plný slávy. Dej mi svého Ducha a obnov ve mně svůj život, aby mým světlem byl Ježíš Kristus.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. 2 Kor 5,14; ⁽²⁾ 1 Kor 13,7;

⁽³⁾ 1 Kor 13,10; ⁽⁴⁾ Mt 16,21; ⁽⁵⁾ Jan 14,29;

⁽⁶⁾ srov. Mt 28,13; ⁽⁷⁾ Jan 20,16

Dopis vdově, její utěšování kvůli smrti manžela

Madam,

opozdil jsem se s dopisem pro Vás, protože jsem si myslel, že má slova mohou zmocit jen málo, aby zmírnila velké trápení, které máte. Zdálo se mi, že když kvůli Vám předstoupím před Boha vši útěchy, pomohu Vám lépe, než když cokoliv řeknu. Nicméně jsem silně nucen poslat Vám dopis, a protože je tak chtěn a Pán je schopen splnit své záměry, dokonce takovými prostředky, jako je tento, nemohu zklamat nevyplněním tohoto požadavku. Bůh ví, že má slova přinesou Vašemu srdci posilu, kterou Vám přeji.

Je vůlí našeho Pána, že máte zakusit hoře tohoto údolí slz, a ne mírné, nýbrž to nejhořčejší. Ať je jeho Jméno vždy chváleno, jeho úsudky velebeny a jeho vůle naplněna, neboť tvorstvo dluží svému Tvůrci úctu a podřízenost ve všech věcech, milých i bolestných. Aby vyzkoušel naši poslušnost a učil nás, jaké velké věci jsme vázáni činit a trpět pro našeho Pána, Boha, chce nás zbavit toho, co je nám drahé ve světle našich očí.

Abrahám měl silnou náklonnost ke svému synu Izákovi a ta byla tím, na čem ho Všemohoucí zkoušel. Job nadšeně miloval svých sedm synů a Bůh mu je vzal v jednom dni. V tomto duchu jedná se všemi, kteří jsou Mu milí, že mohou svědčit o své lásce k Němu, zatímco jim tímto způsobem poskytuje veliké milosti.

Vím, že lidská povaha tomuto nemůže porozumět. Myslí jen na smutek a ztrátu a nestará se o nic jiného. Ale pokud v nás Bůh přebývá, musíme odolat svým pocitům a učinit je poslušné rozumu a jeho vůli. Ať je naše utrpení jakékoliv, nesmíme se jím nechat překonat. Vzpomeňte na úzkost našeho Pána, která z něj ždímalá krvavý pot a přiměla Ho zvolat: „Otče, ne má, nýbrž tvá vůle se staň!“ Pokud chceme být jeho učedníky, musíme říct totéž, neboť jako své služebníky na zemi a své spolčníky v nebi bude mít jen ty, kteří přijali kříž a následovali Ho jako ovce svého pastýře, ačkoliv cesta směřovala ke smrti.

Řekněte mi, jaké máme právo, abychom si stěžovali na své zkoušky, když nám umožňují zbavit se svých hříchů a činí nás podobnými Synu Božímu? Bylo by odporné, kdyby otroci odmítli poslouchat zákon, který dodržuje jejich pán, nebo pro adoptovaného syna rebelovat proti tomu, co by pravý syn snášel. Kdo byl více milován věčným Otcem než jeho jednorozený Syn? Kdo byl kdy stížen tolikým utrpením jako On? On byl „mužem bolesti, znalým utrpení“. Spočítejte kapky vody v oceánu a pak můžete počítat množství jeho utrpení. Když Syn Boží vytrval v těchto trýzních, jsa mučený až na smrt, měli bychom projít našimi životy bez ochutnání jediné kapky octa a žluči? Jak bychom se museli stydět, kdybychom chtěli sdílet jen jeho radost, ale nechali bychom Jeho samotného v jeho agonii! Ať sám sebe nikdo neklame, ale ať si je každý jistý, že jako Král nebe vstoupil do svého království skrze souzení, tak jej musíme dosáhnout stejnou cestou. Není než jediné cesty: „Kristus, a to Kristus ukřižovaný.“ Pokud hledáme jinou cestu, nena-

jdeme ji. Můžeme se ztratit na kterékoli jiné cestě a zjistit, že jakékoliv utrpení na tomto světě je v tom dalším mnohem horší. Ó slepoto synů Adamových, kteří myslí na budoucnost jen tak, jak si užít přítomnost; kteří se nestarají o to, z čeho mají zisk, ale jen o to, co je těší, a podřizují svůj rozum vášním! Pláčou, když by měli být šťastní, a radují se, když mají příčinu k nářku. Pozemské štěstí je jako kouř, postupně se rozplývá, až není vidět. Léta, která zde uplynou, nejsou nic než krátký sen, z kterého se probudíme, jen abychom zjistili, že to vše byla iluze. Když na nás přide

jde trápení, jakkoliv může být lehké, zapomínáme na minulé radosti a vzpomínka na ně je pro nás pouze hořem.

Pokud je tento svět taková klamná iluze, proč nehledat jiný? Den za dnem vidíme, jak nám život uniká; usilujme o to, co nám přinese věčnou radost. Pokud nás v minulosti prosperita naučila myslet si, že v ní můžeme nalézt radost, ať jsou naše oči pomazány žlučí trápení, aby nám daly světlo, abychom viděli ubohost tohoto světa, který není naší vlastní zemí, ale zemí ubohého exilu. Pozvedněme svá srdce, aby naše konverzace byla v nebi. Naš Pán Vám poslal tuto zkoušku, abyste více přilnula k Němu, neboť máte na zemi méně toho, o co pečovat. Nemyslete si, že má radost z Vaší bolesti: neboť On je milosrdný a cítí hlubokou lítost pro Vaše slzy. Zhořčil Váš hrnek tímto kouskem pelyňku, aby Vám byla odebrána všechna lidská útěcha a Vaše srdce mohlo spočinout v Něm samém. Bůh Vás zbavil jedné radosti, jen aby Vám místo ní dal jinou, jak si On přeje: vzal od Vás manžela, aby On sám naplnil toto místo, protože On se nazývá „Otec opuštěných“. Vaše vdovství přinese mnohé zkoušky a vždy budete postrádat péči svého manžela: mnozí Vaši přátelé Vám prokáží jen málo milosti nebo věrnosti, a někteří se dokonce projeví svou nevděčností. Když to nastane, Bůh si přeje, abyste v Něm měla oporu a svěřila se Mu s každým svým trápením. Otevřete Mu svoji duši jako svému skutečnému Otcí. Pokud k němu bude-

Liturgická čtení -

dokončení ze str. 3

Evangelium - Jan 20,1-9

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží (pruhy) plátna, ale dovnitř nevěšel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží (pruhy) plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch (pruhů) plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel ke hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

► te volat celým svým srdcem a svěříte se jeho rukám, naleznete u Něho jisté útočiště ve všech Vašich obtížích a vedení na Vaši cestě. Aniž byste věděla jak, častěji zjistíte, že se Vaše záležitosti vyřešily nad Vaše nejvyšší očekávání. Zkušenost Vám ukáže, jak je Všemohoucí pravým přítelem pro ty, kteří jsou souženi; jak spočívá s nimi a pomáhá jim. Pokud někdy nesplňuje všechny Vaše potřeby, je to proto, aby Vám dal něco lepšího; tak nebeský Lékař jedná s nemocnými, kteří za Ním jdou a přejí si být uzdraveni, spíše než aby ochutnali příjemné medicíny. Nestáhněte se z jeho rukou, jakkoliv může být bolestivé jeho léčení. Nežádejte Ho, ať učiní Vaši vůli v tom, co koná, ale tu jeho vlastní.

Ať jsou modlitby a slzy Vašimi zbraněmi, a ty užitečné slzy, které z Vás Pán sňal, ať jsou životodárné slzy, které mohou ulehčit duši Vašeho manžela a Vás spasit.

K jakému účelu, drahá paní, slouží neúměrný zármutek, který máte, kromě toho, že přidáváte hřích do trápení? Víte, že si nemáme hovět v poštilém veselí, avšak ani se nemáme oddávat přehnanému zármutku; ale v tom prvním i druhém máme být poslušni Božimu svatému zákonu. Proč si stěžujete? Proč, ptám se Vás, si stěžujete? Buď jste hříšnice a toto utrpení je k očistění Vaši duše, nebo jste spravedlivá a musíte být zkoušena, abyste mohla získat svou korunu. Ať jste jakákoliv, je správné vzdát od srdce díky Vašemu Stvořiteli, abyste dosáhla milovaného konce, který lze získat vlastním utrpením, jakkoliv může být medicína odporná. To je to, co se miní ve svatém Písmu, když se Ester dotkla konce žezla krále Asuera.⁽¹⁾ Nenechte minout léta v nenasytném zármutku, ale pozvedněte své srdce k Pánu a připravte se k té etapě života, kterou vidíte u jiných. Dostatečně jste se oddala přirozenosti. Usušte si oči a nemarněte čas, který Vám byl dán k získání života věčného, truchlením nad smrtí. Vzpomeňte si, jak náš Pán vykázal z domu ty, kteří truchlili nad smrtí mladé dívky, říkáje: „Není mrtvá, ale spí,“ pokojným spánkem – tak jako Váš manžel, vždyť oba jak žili, tak zemřeli jako praví služebníci Krista. Proč byste měla tak naříkat, že Bůh vzal muže, kterého jste milovala, z tohoto nešťastného světa do místa spásy? Pokud Vám to přiná-

ší zkoušky, přijměte je v dobré vůli, aby Váš muž mohl odpočívat v pokoji. Pokud Vás jeho nepřítomnost zarmocuje, upokojte se myšlenkou, že se s ním brzy shledáte, neboť dny tohoto života jsou krátké a málo záleží na tom, kdo zemře první. Je dobré věřit, že náš Pán ho vzal proto, že byl připraven na smrt, a Vás zde ponechal proto, abyste se na ni připravila také. Sloužila jste Bohu svědomitě v průběhu svého manželského života; pokračujte v tom nyní, když žijete ve stavu vdovském; přijměte jeho neobyčejné zkoušky s trpělivostí tak, abyste nyní mohla sklídit šedesátinásobek, pokud byste předtím sklízela třicetinásobek. Ačkoliv Váš život tím nemusí být šťastný, velice získá Vaše duše, protože napodobíte-li Krista na kříži, očistíte ji od hříchu a získáte jistou naději pro jeho věčné království. Pro tento cíl musíte v slzách a modlitbách prosit našeho Pána o jeho milost: musíte číst zbožné knihy a přijímat nebeský Chléb Nejsvětější svátosti. Pozvedněte své sklíčené srdce a odvažte se jít po své cestě: Máte dlouhou cestu k přejítí, než dojdete nebe, a nedojdete tam bez dalšího utrpení. Drahokam, který si přejete vyhrát, má neuvěřitelnou hodnotu a žádná cena nemůže být tak velká, aby ho zaplatila. Bůh nikdy nestojí příliš, avšak musíme pro Něho mnoho platit. Radujte se nad nadějí, že Ho jednoho dne získáte. Neřeptejte na svá trápení, ale říkejte: „Těším se na tak velké a dobré budoucí, že nepocituji současnou mizérii.“ Modlím se a doufám, že náš Pán Ježíš Kristus to vše dovrší ve Vaši duši.

*Z Letters of Blessed John of Avila.
Stanbrook Abbey, Worcester.
Burns & Oates LTD.,
28 Orchard st. London. W. 1904
Přeložil -jn-*

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Est 5,2.

UPOZORNĚNÍ: Dvacáté pokračování **Sumy svatého Josefa** od Isidora Isolaniho OP uveřejníme až v příštím čísle Světla. Děkujeme za pochopení.

Redakce

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů.

ÚMYSLY NA DUBEN 2016

Všeobecný: Aby drobní rolníci dostávali přiměřenou odměnu za svoji neocenitelnou práci.

Evangelizační: Aby afričtí křesťané uprostřed politicko-náboženských střetů vydávali svědectví lásky a víry v Ježíše Krista.

Národní: Ať v našich farnostech a společenstvích máme upřímný zájem o lidi hledající, konvertity a nově pokřtěné, aby poznali naši církev jako rodinu a našli v ní svůj domov.

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

DIECÉZNÍ CENTRUM PRO SENIORY HRADEC KRÁLOVÉ NABÍZÍ:

- **18. 4. – 22. 4. 2016** duchovní obnova pro seniory a animátory seniorů s P. Ing. Miloslavem Fialou, OPraem. – Marianum, Janské Lázně
- **2. 5. – 5. 5. 2016** duchovní obnova pro seniory a osamělé seniory s P. Františkem Lízou SJ – Marianum, Janské Lázně
- **17. 5. – 25. 5. 2016** zájezd do Itálie – Řím, biblické místo Puteoli (dnes Pozzuoli), Neapol, mariánské poutní místo Montichiari, San Giovanni Rotondo, Monte Cassino + koupání v moři. Odjezdy z mnoha míst ČR. Pouze jeden noční přejezd!

Kontakt a přihlášky:

Diecézní centrum pro seniory,
Velké náměstí 32, 500 03 Hradec Králové
• tel.: 495 063 661, mobil: 737 215 328
• e-mail: dcs@bihk.cz
• web: www.dcskhk.cz

Cristeros

Pro nás, nezainteresané pozorovatele, je často nepochopitelné a dojmavé zároveň, když vidíme, jak velkou sílu dává mučedníkům vzkříšený Pán. „Moje milost ti stačí!“ V Mexiku čerpali z této síly milosti také tzv. cristeros právě v okamžicích svého svědectví krve Kristu.

Mezi mexickými katolíky všech skupin a vrstev vzrostl odpor, když měl v roce 1926 vstoupit v platnost zákaz sloužení jakýchkoliv bohoslužeb. Zatímco jedni se postavili na odpor protiklerikálnímu režimu prostřednictvím nenásilných akcí, druzí naopak, následující hlas svého svědomí a jako projev své věrnosti Kristu a jeho církvi, sáhli po zbraních. Tak došlo ke tří roky trvajícímu povstání 50 000 tzv. cristeros, kteří v této bezvýhodné situaci vnímali boj za obranu náboženské svobody a její znovunabytí jako sebeobranu. Obě strany považovaly za významné, když musely zaplatit vlastním životem za svoji vytrvalost ve víře v Ježíše Krista. Na obou stranách je mnoho svatých svědků viny.

V jubilejním roce 2000 byl papežem Janem Pavlem II. svatořečen také Mateo

Correa (1866–1927). U něho, ještě jako u mladého kněze, přijal Michal Pro⁽¹⁾ první svaté přijímání a oba zemřeli mučednickou smrtí ve stejném roce. Když začátkem roku 1927 šel Mateo Correa ve své farnosti Valparaiso tajně zaopatřit umírajícího, zadrželi ho vojáci. Když mu chtěli z rukou vytrhnout hostii, hlasitě zvolal: „Můžete mě zabít, ale Nejsvětější svátost do rukou nedostanete!“ Na to rychle sám přijal svatou hostii. Nešetřice úderů vojáci s hněvem dovlekli zajatce před Eulogia Ortizu, jednoho z hlavních generálů režimu. Ten sice vyrukoval na kněze s vratkou obžalobou, že patří k armádě povstalců, ale zároveň mu přikázal vyzpovídat celou skupinu na smrt odsouzených cristeros. Sotva skončil svoji zpověď poslední kandidát smrti a P. Correa mu dal rozhrěšení a povzbudil ho slovy odvahy a útěchy, generál Ortiz se na kněze tvrdě osopil:

Bl. José Sánchez del Río

„A teď nám hned řeknete, z čeho všeho se tito všichni zpovídali!“ – „Nikdy!“ odvětil kněz. „Zastřelím vás na místě!“ vyhrožoval Ortiz. Ale uslyšel jen odhodlanou odpověď: „Klidně to udělejte, i tak budu mlčet.“ A generál Ortiz skutečně osobně P. Correu zastřelil. Kněz zemřel podobně jako Michael Pro se zvoláním: „Ať žije Kristus Král!“

Také **Anacleto González Flores** (1888–1927), 38letý právník a otec rodiny, se jako vůdce mládeže, katecheta a žurnalista neúnavně zasazoval za obranu víry. V ohnivých promluvách povzbuzoval katolíky, aby pomáhali příslušníkům cristeros: „Naše země se stala vězením pro katolickou církev. Braňme naše duchovní hodnoty, protože je potřebujeme k dosažení naší spásy!“ Těsně před Velkou nocí, 1. dubna 1927, byl tento muž, který denně přijímal svaté přijímání jako posilu pro vnitřní i vnější boj za víru, uvězněn jako vedoucí osobnost odporu. Anacleto neprozradil žádné jméno a ani místo úkrytu arcibiskupa, a proto ho mučili. Pažbou mu zranili hrud, zhmoždili lopatku. Když i nadále mlčel, generál Ferreira ho přikázal oběsit za palce a rozřezat mu nohy. Rozsudek smrti byl od začátku jistý. Ale ještě před tím, než Anacleta smrtelně zranilo bodnutí do plic a usmrtil následný výstřel, těžce zraněn řekl generálovi: „Ze srdce vám odpouštím. Brzy budu stát před Bo-

Jen o dva měsíce později, kdy mučednický zemřel sv. Mateo Correa, ho v mučednictví následoval také P. Francisco Vera ze státu Jalisco. Stejný osud postihl i další 4000 mexických kněží. „Zločin“ P. Vera spočíval v tajném slavení mše svaté. Jeho „stádo“ ještě stihlo utéct, avšak on sám byl na místě zastřelen. Otřesné svědectví – fotografie okamžiku těsně před popravou vznikla na rozkaz vůdce popravčího komanda. Ten ji poslal prezidentu Callesovi, aby tak dokázal svoji horlivost při pronásledování katolíků.

► žím soudem a můj Soudce bude jednou také vaším Soudcem. Potom však vy budete mít před Bohem ve mně přímluvce. Vy mě sice zabijete, ale Boží věc se mnou neumírá. Vyslechněte si to ještě jednou: Já umírám, ale Bůh neumírá! Viva Cristo Rey! (Ať žije Kristus Král!)“

José Sánchez del Rio (1913–1928) měl svůj duchovní příklad a vzor v Anacleto Gonzálezovi Floresovi. Na jeho hrobě prosil 13letý José o odvahu, aby dokázal zůstat věrný Kristu až do smrti. A byl vyslyšen. V roce 2005 byli oba mučedníci v Mexiku blahorečeni.⁽²⁾ José, kterého nazývali Joselito, byl dobrý chlapec s hlubokou láskou k Panně Marii Guadalupské. Jako 13letý požádal svoji matku o souhlas, aby se mohl připojit ke cristeros. „Maminco,“ řekl, „nikdy nebylo tak lehké zasloužit si nebe jako teď!“ Tak se v roce 1927 stal vlajkonošem cristeros. Jeho úkolem bylo nést zástavu a jezdit vedle generála. Když 6. února 1928 v těžké bitvě ztratil generál Morfin koně, Joselito mu dal svého a vykřikl: „Zachraňte se! Váš život je mnohem důležitější než můj!“ Chlapec padl do rukou vládních vojsk. Zavřeli ho v jeho rodném městě Sahuayo do kostela sv. Jakuba, ve kterém přijal křest, první svatě přijímání a biřmování. Nyní byl tento kostel znesvěcen a proměněn ve vězení a stáj. Odtud, čtyři dny před svou smrtí, Joselito napsal: „Maminko, myslím, že brzy zemřu. Netrap se kvůli tomu. Odevzdej se do Boží vůle, neboť já umírám pro Boha. To mě dělá šťastným.“ Když se vojáci poněkud ostýchali vést proces proti tomuto „polovičnímu dítěti“, dávali 14letému chlapci lákavé nabídky – svobodu, peníze, vojenskou kariéru anebo vycestování do USA, jen aby odpadl od víry. Joselito však vše odmítal a opakovaně volal: „Ať žije Kristus Král! Ať žije Guadalupská Panna Maria!“ Rozhněvaní vojáci mu nato začali nadávat a surově ho bít. Navzdory tomu bylo skrz zamřížované okno slyšet, jak se i nadále modlil a zpíval. Dne 10. února Joselito tajně (prostřednictvím své tety) přijal viaticum. Krátce nato mu krutí vojáci rozřezali chodidla, poručili mu kráčet po soli a potom ho strkáním a s proklínáním donutili, aby bosý přešel dlouhou cestu až na hřbitov. Při tomto mučení surově žádali Joselita sténajícího bolestí: „Řekni: »Smrt Kristu Králi!«, pak ti darujeme život. Řekni to! Řekni: »Smrt Kris-

Bl. Anacleto González Flores v rakvi. Maria Conception, jeho hluboce věřící manželka, řekla u rakve svému staršímu synovi: „Podívej, tvůj otec. Bránil víru až do prolítí krve. Slib mi u něho, že až budeš starší, budeš dělat totéž, pokud by to Bůh od tebe žádal.“

tu Králi!“ Joselito ale pokaždé volal tak hlasitě, jak jen ve svém utrpení dokázal: „Ať žije Kristus Král! Ať žije Guadalupská Panna Maria!“ Také na hřbitově při pohledu na čerstvě vykopaný hrob statečně opakoval vítězné volání až do konce. Když ho zastřelili, samotní vrahové museli přiznat: „Odvaha tohoto chlapce byla větší než odvaha nás všech dohromady.“

* * *

Je dost možné, že právě semínko mučednické krve malého Joselita vzhází v mučednických současnostech, ke kterým patří i mnohé děti; také ony se dnes stejně tak odevzdávají Ježíši a jdou až na smrt jako tento malý blahoslavený z Mexika. V jed-

Z filmu „Cristiada“ - José jako vlajkonoš

nom televizním interview v prosinci 2014 50letý anglikánský pastor Andrew White, který od roku 2005 spravoval farnost sv. Jiří v Bagdádu, podal zprávu o čtyřech křesťanských dětech do věku 15 let. Bojovníci ISIS jim přikázali: „Teď řekněte, že chcete následovat Mohameda!“ – „Ne, my milujeme Ješuu!“ (Ješua – aramejsky Ježíš) odvětily. „My jsme vždy milovaly Ješuu a vždy jsme ho následovaly. Ješua je vždy s námi.“ Když po tomto vyznání víry, ačkoliv stály tváří v tvář smrti, stále odmítaly slova modlitby, kterou by přestoupily na islám, byly všechny čtyři děti popraveny.

Na tomto místě si můžeme my, křesťané v Evropě, položit oprávněnou otázku: Jak dlouho budeme mít ještě možnost žít v klidu svoji katolickou víru? A kolik jsem já ochoten obětovat za vyznání: „Ježíš žije!“?

*Z Vítězstvo Srdca 103/2015 přeložil -dd
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

- (1) Jezuitský kněz (1891–1927), blahorečen Janem Pavlem II. v roce 1988. [pozn. překl.]
(2) José Sánchez del Rio bude 16. října 2016 sva-tořečen. [pozn. překl.]

Zmrtvýchvstáním změnila smrt svůj význam

Kdo by neznal strach ze smrti, úzkostnou otázku: Co přijde potom?

V naší novopohanské době se na to odpovídá různým způsobem. Jakou odpověď ale máme přichystanou my křesťané?

Není tomu dlouho, co mě prosila manželka jednoho podnikatele, abych přišel k úmrtímu loži jejího muže. Tak jsem se vydal na cestu. Kolem něho byla shromážděna celá rodina. Byl při vědomí a mohli jsme mluvit o milém Bohu, který ho očekává s otevřenou náručí. Dostal pomazání nemocných a slavili jsme mši svatou.

Potom ale náhle řekla jeho žena: „Otče, on nebude moci jednoduše zemřít. Byl po celý život obchodníkem. Měl všechno pod kontrolou – a dnes se od toho nebude moci odloučit. Jeho agonie nebude mít konce.“ On se mě nato ptal: „Co byste udělal na mém místě?“ Na tuto otázku jsem nebyl připraven. Tak jsem řekl to první, co mi přišlo na mysl: „Myslím, že bych to udělal jako úplně malé dítě: Poprosil bych Matku Boží, aby přišla, aby mě vzala do náručí a přinesla mě ke svému Synu.“

Nemám tušení, jaká byla potom jeho modlitba (vždyť není nic intimnějšího než tento poslední okamžik v životě). Ale brzy potom v klidu zesnul.

Proč vyprávím tuto událost? Protože mám dojem, že ukazuje, co je křesťanská smrt. Tomuto muži se dostalo pozhřebání, že ho mohl provázet na cestě domů kněz, že mohl zemřít poté, co přijal svátosti. Mohl se při plném vědomí připravit na setkání s Pánem a nikdo se nepokoušel připomínat mu jeho stav.

Žel, dnes stále více křesťanů umírá bez pomoci svátostí, a často se dokonce vědomě upouští od toho, aby se povolal kněz k jejich úmrtímu loži, aby prý umírajícího nevystrašil. Mám dojem, že se ztratil křesťanský pohled na smrt. Proto je tak důležité zase o tom mluvit.

Je pravda, že se, zvláště v 19. století, kázalo o smrti nevhodným způsobem. To vedlo k tomu, že se stalo skoro nesnesitelným vyjádřit myšlenky na toto téma. Ale to není důvodem, aby se dnes toto téma házelo pod stůl. Vždyť smrt je nevyhnutelná. Tedy jde o to, dát na toto téma přiměřenou teologickou odpověď.

Jak se má mluvit o křesťanské smrti, aniž by se tím životu odnímala hodnota?

Co je tedy smrt pro křesťana? Jak se má „prožívat“, jestli se to tak dá říci? Abychom porozuměli významu smrti opravdu v křesťanském smyslu, musíme si nejprve všimnout smrti Ježíšovy. Pochopení pro naši hodinu smrti můžeme dosáhnout nakonec jenom ve světle jeho poslední hodiny.

Čím se ale vyznačovala jeho poslední hodina smrti? Tím, že byla aktem nekonečné a všemohoucí lásky. Jako člověk Kristus na kříži opravdu zemřel. Protože ale byl také Bohem, přijal dokonale toto smrtelné odloučení duše od těla – ale poslední slovo měl jeho božský život. V tom okamžiku totiž, kdy Ježíš na kříži zemřel, se poprvé v dějinách lidstva spojila smrt člověka s božským životem, tedy s věčnou láskou Otce. Tak poprvé přestala být smrt výlučně něčím negativním. Stala se spíše výrazem převeliké lásky Boží k nám. „Nikdo nemá větší lásku nad takovouto: položit svůj život za své přátele.“ (Jan 15,13) Tím, že Kristus v poslušnosti ke svému Otcovi vzal na sebe smrt, aby každého z nás zachránil, dal svojí smrtí vynikající znamení svojí lásky...

To je to zvláštní na Kristově smrti: že láska Boží je silnější než smrt. To má za následek, že od té doby každá smrt spojená s Kristem prostřednictvím milosti se účastní na tomto tajemství.

Není pochyb o tom, že i po Kristově smrti zůstává osudem člověka, že musí zemřít. Zdánilivě se osud člověka nezmění. Jsme stejně smrtelní jako lidé před křížem a zmrtvýchvstáním – a to se nezmění až do konce světa. Ale smrt změnila svůj význam. Skrze milost spojenou se smrtí Kristovou je nyní smrt objata nekonečnou Boží láskou, a proto může dojít k vítězství lásky a nejen k porážce smrti. Pro učedníky Kristovy se stala smrt brnou, jak se sjednotit s Bohem. Dobrému lotrovi Ježíš slíbil: „Dnes budeš se mnou v ráji.“ (Lk 23,43)

Mluvit o smrti znamená pro křesťana především mluvit o osobním setkání s Kristem. Hodina smrti je hodinou setkání, přechodem od víry k vidění. Je to ho-

dina setkání, ale také hodina soudu. Proto nás nabádá církev, abychom se denně modlili k Matce Boží: „Pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší.“

Která je skutečně nejdůležitější hodina našeho života? Ta „nynější“, protože v ní ze svobodné vůle rozhodujeme o svém životě. A pak „hodina smrti naší“, která určuje naši věčnost.

Tak je smrt z křesťanského pohledu osobním setkáním s Bohem, který nás zve do své slávy. Samozřejmě má smrt také své biologické hledisko: Zemřeme, protože naše orgány už nebudou fungovat. Kromě toho ale zemřeme, protože nás Bůh volá do své slávy. Můžeme to srovnat s lící a rubovou stranou nástěnného koberce: Na rubové straně vidíme jenom uzly, a proto říkáme: „Zemřel na nemoc nebo následkem úrazu.“ Na lící straně uvidíme motiv a pochopíme: „Pán si ho zavolal.“

Z druhé strany všeho vnějšího zdání musíme vidět smrt z teologického hlediska jako vpád věčného života do duše. Tak neumíráme ani „na nemoc“, nýbrž protože nás Bůh volá. „Padáme“ v určitém smyslu do Boha. V tom je také význam rozhršení a odpuštění pro všechny. Hodina smrti je onen moment, v němž se všechno uvolňuje, v němž říkáme s Kristem: „Do tvých rukou, Pane, poručím svého ducha.“

Tak je smrt setkáním dvou svobod. Jednou je svobodné rozhodnutí ze strany Boží (i když se to jeví navenek jako nemoc nebo úraz), a z určitého pohledu svobodné přijetí člověka, který tímto způsobem dal Bohu poslední souhlas. Člověk zemře, ať chce či nechce. O tom není pochyb. Ale na něm samotném záleží, více nebo méně uvědoměle, jestli s Boží vůlí souhlasí a tímto způsobem určuje, jak zemře – v odmítání, nebo v milující odevzdanosti: „Blahoslavení, kdo umírají v Pánu.“

Autor je generální převor johanitů a jeho článek je převzat z Famille Chrétienne z 1. 11. 2008.

Z VISION 2000 – 5/2015 přeložil -mp-

Velikonoční starec

Rusko-ortodoxní kněz a mnich Jan Krestankin, který zemřel v roce 2006 jako 95letý v jeskynním klášteře Pskovo-Pečerskij na hranici Estonska, byl starcem, svatým Božím mužem, „Serafimem Sarovským naší doby“. Při různých okolnostech svého bohatého života zakusil velikonoční vítězství Kristovy lásky. Zprostředkoval je lidem svým darem prorocství a svým přirozeným dobrotivým bytím.

V roce 1910, ještě v době ruského cara, když ještě náboženský život vzkvétal, přišel na svět Ivan jako osmé nejmladší dítě skromných manželů Krestankinových v centrálním Rusku ve městě Oriol. Po předčasně otcově smrti žila celá rodina velmi chudě v maličké dřevěnici, ale i přesto byla malému Ivanovi vlastní matka vždy příkladem pohostinné a obětavé lásky, takže i pro toto citlivé, nemocemi často trpící dítě se v budoucnu stalo největší samozřejmostí činit druhým lidem radost. Jako šestiletý mohl začít ministrovat a od té doby ve své duši stále jasněji poznával Boží volání ke kněžství.

Po Říjnové revoluci v roce 1917 zavlád v městě Oriol stupňující se chaos. Kostely a kláštery byly zavřeny. Ivan však stále toužil stát se mnichem. Místní biskup ještě před svým uvězněním vyřkl při požehnání 12letého chlapce prorocká slova: „Nejdřív dokončíš školu, pak budeš pracovat, potom tě vysvětlí na kněze a budeš sloužit. V určitém čase se jistě staneš mnichem.“ A skutečně se tak stalo: Neotřesitelná víra mnohých duchovních a pozdějších mučedníků i osvícené rady některých starců ukázaly chlapci cestu v jeho povolání. Později Ivan s velkou úctou na všechny vzpomínal a rád opakoval: „Slova poučují, příklady přitahují!“

Jako 19letý se Ivan vyučil, pak odešel do Moskvy, kde jako 22letý dostal místo vedoucího účetního v jistém malém závodě. Tento vroucně modlící se člověk opakovaně zakoušel jasné Boží řízení. Na začátku 2. světové války byl díky vážné oční nemoci osvobozen od povolávacího rozkazu na frontu. V roce 1944 začal v jednom moskevském kostele pomáhat s takovým zápallem a s takovou horlivostí, že tamější farář už po šesti měsících dal tohoto vychrtlého mladého muže vysvětlit na jáhna. První evangelium, které Ivan jako jáhen na svátek svatého Serafima Sarovského četl, by mohlo být vhodným

popisem jeho další životní etapy: „Hle, posílám vás jako ovce mezi vlky.“ Koncem roku 1945 přijal jako 35letý kněžské svěcení.

Jako beránek mezi vlky

Po válce, po dlouhých letech těžkého útlaku a velké materiální nouze, Rusko zažilo krátký okamžik rozkvětu náboženského života. Každou neděli, především ale ve velikonočním období, udělil otec Ivan téměř 150 lidem svátost křtu a sám se s neuvěřitelnou dobrotou a láskou věnoval duchovně vyhladovělému lidu: ve svaté zpovědi, v kázáních a ve slavení svaté liturgie, kterou se snažil konat co nejkrásněji a nejslavnostněji, jak se jen dalo. To málo, co měl, daroval chudým, a proto sám žil na pokraji chudoby. Jako kaplan tak velmi přitahoval lidi i mnohé mladé, že brzy začal pociťovat závist ze strany svého faráře. Když se ho ptali, zda ho to neuráží, odvětil: „Čas mi nestačí k tomu, abych miloval, jak bych jej potom mohl promarnit urážením se?“

V čase Stalinovy vlády znovu zesílil boj proti církvi, křty byly zakázány. Přesto se otec Ivan v roce 1949 rozhodl, že o Velké noci při slavení liturgie Vzkříše-

Jan Krestankin

ni, během procesí kolem kostela bude zmrtvýchvstalého Krista promítat barevným světlem na noční oblohu. Tato velkolepá hra světla se podařila nad veškerá očekávání, avšak knězi bylo jasné, že komunistické úřady ho sledují. Koncem dubna 1950 ho jedné noci skutečně zajistili – za „protisovětskou propagandu“. Udal ho jeho vlastní farář společně s vedoucím chrámového sboru a jáhnem. Ivan byl však hluboce přesvědčen o tom, že „čím rychleji srdcem přijmeme to, co nám bylo od Boha dáno, o to snadněji dokážeme nést příjemné Boží jho a jeho lehké břemeno. Obojí se stává těžkým pouze našim vnitřním odporem a vzepřením se.“

Během půlroční vyšetřovací vazby v temné izolaci zlověstného vězení KGB na Lubjance musel 40letý otec Ivan snášet nekonečné výslechy a kruté mučení. Hlavní vyšetřovatel, za kterého se Ivan denně modlil a o kterém později bez jakéhokoliv hněvu řekl: „Zlámal mi všechny prsty“, se nakonec rozhodl, že postaví tohoto „politického vězně“ tváří v tvář jeho faráři. Otec Ivan věděl, že tento člověk je spoluviníkem veškerého jeho utrpení. Jen co farář vkročil do místnosti, naplnila Ivana taková upřímná radost z toho, že může znovu vidět svého spolubratra v kněžské službě, s kterým tak často slavil svatou liturgii, že mu padl okolo krku. Farář, zděšen takovým neslýchaným a neočekávaným gestem odpouštějící a zapomínající lásky, v Ivanově náruči padl do bezvědomí. Později Ivan s jednoduchostí vyznal: „Pán nám přikázal milovat našeho bližního. Zda on miluje nás, anebo ne, o to se nesmíme starat. Naší jedinou starostí musí být to, abychom my milovali jeho.“

Ze sedmi let strávených v trestanecském táboře, na které byl otec Ivan odsouzen, si nakonec odpykal pět let na severu Ruska a u Volhy. On, kněz, chápal čas strávený ve vězení jako svoji misií: „Inu, Pán mě posílá k jiným stádům,“ do tábora, k věřícím i nevěřícím. Svoje pozdější duchovní děti ubezpečoval: „Léta v Gulagu byla nejšťastnějšími roky mého života, protože Bůh mi byl vždycky nablízku! Tvrdý život člověka nejlépe naučí modlitbě. V zajetí jsem prožíval opravdovou modlitbu, protože jsem byl neustále, každý den na prahu smrti. Modlitba

► byla tou nepřekonatelnou závorou, kterou nedokázaly zdolat ani surovosti tábora. Z nevysvětlitelné příčiny si nedokážu víc vzpomenout na nic zlého – jen na to, jak jsem se tam modlil: Nebe bylo otevřené a andělé zpívali! Dnes tuto neobyčejnou milost modlitby nemám, ale zkušenost takové modlitby a hluboké víry, kterou jsem tehdy zakusil, zůstane v člověku navždy, vtisněna do něho po celý život. Jak často se modlila duše k Bohu bez slova! O to přesvědčivěji vyznívala ze starcových úst jeho vzácná rada: „Modlete se a prostě o dar lásky, aby se stala pro vás kompasem, který vás povede v každé situaci správným směrem a promění každého člověka na vašeho přítele. Přesvědčil jsem se o tom dokonce během deportace.“ Jeden ze spoluvězňů, který trpěl spolu s ním, dosvědčil: „Poznal jsem mnoho pravoslavných kněží, ale jen u něho jsem zažil, co znamenají jednoduchá slova: Bůh je láska.“

Během následujících 12 let po propuštění na svobodu začátkem roku 1955 působil otec Ivan jako venkovský farář v šesti různých farnostech.

Všude nacházel farníky s vychladlou vírou a kostely v dezolátním stavu. Tajně je s pomocí svých starých dobrých přátel restauroval a znovu zařizoval. Díky dobrotě otce Ivana a jeho síle přesvědčení brzy ožila také víra obyvatel obce – k velkému znepokojení státních úřadů, které vždy po krátké době zařídily jeho přeložení do jiné farnosti. Bůh to tedy dopustil; ale místo toho, aby byla církev zničena, což komunisté neustálým překládáním faráře měli v úmyslu, všechno to přispělo k obnovení životní síly církve, ačkoliv ji vlastně chtěli zničit. A počet duchovních dětí otce Ivana stále rostl. Později starc napomínal: „Nezapomeňte, Boží děti, ... nad světem vládne Bůh, Bůh sám a nikdo jiný.“ Otec Ivan však velmi trpěl pro všeobecné pronásledování a brutální útoky namířené proti němu. Duchovní útočiště nacházel v osobě kněze a mnicha Serafima, který ho konečně v létě roku 1966 po 44 letech trpělivé naděje ustanovil mnišským svěcením za mnicha a 56letému knězi dal nové jméno Jan.

S požehnáním moskevského patriarchy a s povolením stáhnout se do kláštera odešel otec Jan na jaře roku 1967 do kláštera Usnutí Bohorodičky, do pskovo-pečorského kláštera.

V průběhu let se otec Jan stal starcem, skutečným pravým svatým Božím mužem, a to díky stále hlubšímu očišťování své duše a hlubokému osobnímu sjednocení se s Bohem. Stovky lidí ho denně prosily o radu a o pomoc. Když se dopoledne po liturgii vracel z kostela do své cely, lidé čekali hodinu, někdy i dvě, aby od něho přijali požehnání. Byl obklopen lidmi; podobně jako P. Pio v San Giovanni Rotondo. Poutníci nahlas hovořili o svých úmyslech, strádáních a vyslovovali otázky, na které stručně odpovídal. Po krátké úpěnlivé modlitbě před svojí milovanou ikonou Panny Marie (Matky Boží – Hledání ztracených) s nesmírnou otcovskou trpělivostí a laskavostí, často i po půlnoci, po celý rok přijímal ve své cele lidi obtížené starostmi. Na první pohled by se člověk mohl lehce zmýlit v tomto dětsky jednoduchém, horlivém a veselém „starci“, jak se to stávalo novicům, kterým se jiní mniši ve své asketické přísnosti zdáli mnohem váženějšími. Přece však člověk rychle zpozoroval, že moudrost, s jakou tento starc vyprávěl, nebyla lidská. Mnohé věci, minulé i budoucí, viděl tak jasně jako přítomnost. V duších četl jako z otevřené knihy. Jedinou touhou otce Jana bylo otevřít lidská srdce pro Boží vůli, kterou v Božím světle poznal pro jejich život. Velkou pokoru a respekt měl tento svatý muž před lidskou svobodou. Nikdy nikomu nechtěl svoji radu vnutit, naopak, prosil, ba až žebřal, aby dělali to, co on poznal jako Boží vůli. Dokázal však být i velmi přísný a přímý, pokud to bylo nutné pro spásu duše. Když se ho jako 80letého ptali na jeho „tajemství“, vysvětlil: „Je to láska. Začněte milovat a budete se těšit spolu s jinými a kvůli nim. Začněte milovat bližního a budete milovat Krista. Začněte milovat nepřítel a toho, který vás uráží, tehdy se pro vás otevírají dveře radosti, zmrtvýchvstalý Kristus se v lásce zmocní vaší zmrtvýchvstalé duše. To je náš ráj! Toto je naše vzkříšení! Žijte lásku, pak budete žít se Spasitelem, který skrze utrpení vstal z mrtvých.“

„Ve své duši mám každý den Velkou noc“

Do roku 1999, dokud mu to zdraví dovolovalo, se otec Jan zúčastňoval každodenního klášterního programu. Když už starc nemohl přijímat návštěvníky, mě-

li častěji k němu přístup jeho spolubratři. Láskyplně ho nazývali „velikonoční báfuška“ – „velikonoční tatínek“. Jeden z mnichů se ho jednou zeptal: „Báfuško, proč máte stále takovou radost?“ – „Dítě může,“ odpověděl mu, „každý den mám ve své duši Velkou noc.“ Postupnou ztrátou jeho tělesných sil se ukazovalo, jak roste jeho duchovní síla.

V posledních letech žil starc Jan stále více v neviditelném světě, a to hlavně během nocí. Tak to bylo i na konci prosince roku 2000, kdy byl otec Jan „vtažen“ do skutečnosti nebeské velikonoční liturgie, ačkoliv se nacházel ve své cele. Druhý den, hluboce dotknut tím, co zažil, naplněn radostí, pozdravil svoji dlouhletou sekretářku typickým ruským velikonočním pozdravem: „Kristus vstal z mrtvých!“ Od té doby byla ráno co ráno tato slova prvními, která byla slyšet z jeho úst.

V listopadu 2005 ho našli, jak s prozářenou tváří zpíval hymnus *Panna poče ne syna*. A vzápětí celkem tiše oznamoval: „Ona přišla.“ – „Kdo?“ ptali se ho. „Nebeská císařovna.“ Následně koncem prosince třikrát za sebou tento 95letý muž vyslovil slabým hlasem: „Umírám.“ Svola-li tedy celé klášterní společenství, aby se s ním rozloučilo. Jeden z mnichů si vzpomněl na oblíbený svátek otce Jana a začali mu zpívat velikonoční zpěvy. V tom se stalo něco nečekaného: Jeho tvář, která už byla poznamenána smrtí, se najednou rozzářila narůžovělým světlem. Během trojnásobného zvolání velikonočního pozdravu: „Kristus vstal z mrtvých!“ bylo u první odpovědi slyšet jen slabý šepot: „Skutečně vstal z mrtvých!“ Se skutečně velikonočním zázrakem se pozvolna do něho vracel život. Ale za několik dní nato starc Jan prosil Ježíše, kterého viděl pouze on: „Pane, vezmi mě odtud rychle pryč.“ Dne 5. února 2006, kdy se slaví vzpomínka nových ruských mučedníků a vyznavačů, přijal vyčerpaný mnich ještě jednou svaté přijímání. Zvonec právě ohlašoval začátek svaté liturgie, když byla prosba otce Jana konečně vyplněna.

Zdroj (rusky): Boží mnich.

Ke 100. výročí archimandrity Jana Krestankina. Soukromé vydavatelství Uspenskij Pskovo-Pečerskij monastýr, 2009

Z Vítězstvo Srdca 103/2015 přeložil -dd-

Vítěz nad smrtí, peklem a satanem

Utrpení, smrt a zmrtvýchvstání Krista jsou nejdůležitějšími událostmi v dějinách celého lidstva. Právě tehdy Ježíš Kristus s konečnou platností zvítězil nad smrtí, hříchem i satanem. Učinil to pro nás a pro naši spásu.

**„Nebud' nevěřící, ale věřící.“
(Jan 20,27)**

Když se po svém zmrtvýchvstání Pán Ježíš naposledy zjevil apoštolům, přikázal jim, aby všem lidem hlásali evangelium, a dodal: „Ten, kdo uvěří a bude pokřtěn, bude spasen; ten, kdo neuvěří, bude odsouzen.“ (Mk 16,16) Největší tragédií v životě člověka je vědomé a dobrovolné odmítnutí pravdy o zmrtvýchvstání Krista i jeho života tak, jako by Bůh neexistoval. Pán Ježíš varuje: „Kdo neuvěří, bude odsouzen.“

V každém pokolení existují lidé, kteří pochybují, nedůvěřují a tak jako apoštol Tomáš kladou podmínky: „Neuvidím-li v jeho ruce stopu po hřebecích a nevložit-li prst do té stopy po hřebecích a nevložit-li ruku do jeho boku, neuvěřím.“ (Jan 20,25) Zmrtvýchvstalý Pán se ukázal pochybujícím Tomášovi a řekl: „Vlož si sem prst: hle, mé ruce; natáhni ruku a vlož ji do mého boku a nebud' nevěřící, ale věřící.“ (Jan 20,27)

Dnešním nedůvěřivcům, hledajícím, pochybovačům a nevěřícím zmrtvýchvstalý Kristus rovněž dává čitelná znamení vyzývající k obrácení. Jsou jimi mezi jinými dva skutečné důkazy zmrtvýchvstání: Turínské plátno – Ježíšovo pohřební plátno s otiskem jeho mrtvého těla a Šátek z Manoppella s vyobrazením tváře zmrtvýchvstalého Krista. (...) ⁽¹⁾

Víra ve zmrtvýchvstání

Kristovo zmrtvýchvstání je historický fakt, který se stal na konkrétním místě a v konkrétním čase, potvrzený početnými svědky, který ale v plném rozsahu pokračuje historické podmíněně. První hlasatelé evangelia sdělovali jako první a nezávažnější pravdu, že Kristus byl ukřižován, že zemřel a jeho tělo bylo položeno do hrobu, ale třetího dne vstal z mrtvých, a dodávali: „A my jsme toho svědky.“ Od samého počátku se víra ve zmrtvýchvstání opírala o svědectví konkrétních lidí, kteří uvěřili ve zmrtvýchvstání Ježíše Krista

poté, co ho sami potkali. V nejstarším napsaném svědectví o zmrtvýchvstání (rok 50 po Kristu) čteme, že zmrtvýchvstalý Kristus se nejprve „ukázal Kefovi, pak Dvanácti. Poté se zjevil více než pěti stům bratrů zároveň.“ (1 Kor 15,5-6)

Apoštolové i učedníci byli tak otřeseni Ježíšovou smrtí, že zpočátku nevěřili informacím, že vstal z mrtvých: „Ale jim ty řeči připadaly jako tlachání a nevěřili jim.“ (Lk 24,11)

Když ale zmrtvýchvstalý Pán „sám stanul uprostřed nich a říká jim: »Pokoj vám!«“ (Lk 24,36), tehdy se apoštolům zdálo, „že vidí ducha“. Aby je zbavil obav a přesvědčil je, že jeho tělo je totéž, které bylo vydáno torturám bičování, korunování trním, nesení kříže a umučení na kříži, Ježíš pronáší: „Sáhněte si na mne a uvědomte si, že duch nemá maso ani kosti, jak to vidíte na mně!“ Po těch slovech jim ukázal ruce i nohy.“ (Lk 24,39-40) Mohli

*Poutníci u Kamene pomazání
v bazilice Božího hrobu v Jeruzalémě*

se tedy svými smysly přesvědčit, že Ježíš skutečně vstal ve svém těle, které zemřelo a bylo položeno do hrobu. Z té hluboké víry v Ježíšovo zmrtvýchvstání vznikala neuvěřitelná odvaha učedníků i apoštolů k hlásání evangelia, za což téměř všichni zaplatili mučednickou smrtí.

Definitivní potvrzení, že Ježíš je Bohem

Kristovo zmrtvýchvstání je definitivním potvrzením pravdy, že on jako skutečný člověk je skutečným Bohem. V době pozemského života Ježíš Kristus mnohokrát řekl, že je Bohem: „Vpravdě, vpravdě vám říkám, dříve než kdy byl Abrahám, JÁ JSEM.“ (Jan 8,58) Označení JÁ JSEM bylo pro Židy ekvivalentem jména JAHVE, které se nesmělo vyslovovat z úcty k Bohu. Je třeba připomenout, že hlavním důvodem vynesení rozsudku smrti nad Ježíšem bylo jeho obvinění z kacířství, že se považoval za Boha, ačkoliv byl člověk (srov. Jan 10,33). Sanhedrin ho odsoudil na smrt křížem jako rouhače za to, že „sám sebe učinil Synem Božím“ (srov. Jan 8,28). Nazvat se Synem Božím, Mesiášem – Pánem, předpovězeným v Žalmu 110 a ve vidění proroka Daniela (Dan 7,13-14), bylo pro Izraelity největším rouháním, za něž hrozil trest smrti. Zmrtvýchvstání potvrdilo, že Ježíš je skutečně opravdovým Bohem, JÁ JSEM, který se stal skutečným člověkem, aby nás spasil. Skrze své zmrtvýchvstání Ježíš Kristus vyjevil v plnosti, že je Bohem, a navždy definitivně zvítězil nad hříchem, satanem a smrtí. Projevil své nekonečné milosrdenství, které snímá všechny hříchy, stal se pramenem věčného života pro všechny lidi. „Bůh, jenž je bohatý v milosrdenství, pro velkou lásku, kterou si nás zamiloval, zatímco my jsme byli v důsledku svých vin mrtví, nás přivedl opět k životu s Kristem.“ (Ef 2,4-5)

Miloval nás až do konce

Pokud v Ježíše uvěříme a odevzdáme se mu jako jeho výlučné vlastnictví, tehdy už smrt, hřích a satan nad námi nemají žádnou moc. Zvláštní je to, jak velice nás Pán Bůh miloval! Nemohl nás už víc milovat. Kristův kříž „nám připomíná cenu naší spásy. Vypovídá o tom, jak velikou hodnotu má v Božích očích člověk – každý člověk! – jestliže ho Bůh miloval až na kříž: »Protože miloval ty své, kteří byli ve

► světě, miloval je až do konce.« (Jan 13,1) Jak moc nám říká to »do konce«! Tak miluje Bůh – on miluje člověka »do konce«, což je vlastně příčinou Kristova kříže. Copak je možné zůstat lhostejným vůči takovému důvodu lásky?« ptal se svatý Jan Pavel II. (22. 5. 1995)

Skutečný Bůh (v Božské Osobě Syna) se stal skutečným smrtelným člověkem, aby nás ochránil od posledního utrpení, kterým je věčné zavržení. Ježíš Kristus jako skutečný Bůh (zároveň skutečný člověk), pro kterého neexistuje minulost ani budoucnost, ale stále „nyní“, vzal na sebe z příběhu každého člověka všechno trápení i hříchy a skutečnou lidskou smrt. Čtete v Písmu svatém, že „On nesl naše utrpení a našimi bolestmi byl obtížen. (...) Ale on byl proboden za naše zločiny.“ (Iz 53,4-5) Ježíš Kristus, Bohočlověk, který byl sám bez hříchu, se spojil s každým člověkem ponořeným do otroctví hříchu a pocítil všechny jeho následky. Kristovo utrpení dosáhlo svého vrcholného bodu ve chvíli umučení a smrti na kříži. Tehdy se Bohočlověk dostal se svou láskou všude tam, kde je přítomna ničivá moc hříchu. V životě člověka už tedy není žádná bezvýchodná situace, vždy je s námi přítomný Kristus, který čeká, abychom mu dovolili pozvednout nás z největších hříchů a léčit nejbolestnější rány. Svatý Jan Pavel II. píše: „Jeho utrpením se smazávají hříchy proto, že jako jednorozený Syn je mohl vzít sám na sebe a přijmout je s onou láskou k Otci, která přemáhá zlo každého hříchu; jistým způsobem vyhlazuje toto zlo v duchovním prostoru vztahů mezi Bohem a lidským rodem a tento prostor naplňuje dobrem.“ (*Salvifici doloris*, 17)

Každý hříšník, když uvěří v Krista a naváže s ním osobní kontakt, když mu ve svátosti pokání vyzná všechny své hříchy a přijme dar jeho nekonečného milosrdenství, dostane odpuštění všech hříchů a přejde ze smrti do života v radosti zmrtychvstání. Svatý Jan Pavel II. zdůrazňoval, že dobře vykonaná zpověď je zdrojem největší radosti.

*Z Miłujcie się! 2/2014 přeložila -vv-
(Redakčně kráceno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ Podrobně se o těchto dvou svědcích Kristova zmrtychvstání tentýž autor zmiňuje v článku v minulém čísle Světla. [pozn. red.]

Velikonoční pastýřský list olomouckého arcibiskupa Mons. Jana Graubnera

- dokončení ze str. 2

i do naší společnosti! Co pro to můžeme dělat? Žít s Bohem! Naše prostředí nebude bez Boha, když aspoň já budu vnímavý na jeho přítomnost, když s ním budu v běžném životě počítat, když se ho budu ptát na jeho přání a budu se snažit líbit se mu, dělat mu radost.

Všichni můžeme vnášet Boha do světa a pomáhat k jeho vítězství. V naší zemi chodí v neděli do kostela skoro půl miliónu lidí. Skoro polovina z nás jde ke svatému přijímání. Po mši jdeme do světa a neseme v sobě Krista. Kdybychom ho neskrývali, ale vyzařovali, nemohl by náš svět být bez Boha.

Věříme, že Bůh je láska. Kdykoliv milujeme, miluje a působí v nás Bůh. Chcete někomu umožnit setkání s Bohem? Udělejte pro něho dobrý skutek z lásky. Nemějte strach ze skutků tělesného i duchovního milosrdenství. Jsou to nástroje evangelizace a zbožšťování prostředí. Je-li ten skutek opravdu z lásky, pak je z Boha. V dobrém skutku se lidé mohou setkat s Bohem. Stejně tak jednete, když máte pocit, že vás Bůh opustil, že je daleko. Děláte-li skutky lásky, on sám ve vás působí, tak nemůže být daleko. Je ve vás.

Říkáte si snad: jaká škoda, že jsem nebyl mezi učedníky, kterým se Zmrtychvstalý zjevil? Pozor, on nám poradil, jak se můžeme setkávat se Zmrtychvstalým. On slíbil, že tam, kde jsou v jeho jménu shromáždění dva nebo tři, tam je on sám uprostřed nich. Dává nám možnost vytvořit prostor, kde dochází k setkání s Bohem, který se zjevuje, dává příležitost zažít Ježíšovu přítomnost, setkat se s ním, nechat se jím oslovit.

Být v Ježíšově jménu ovšem předpokládá, že člověk není ve jménu svém, že zapře sám sebe, vyjde ze sebe, nesleduje svoje zájmy, ale hledá postoj lásky, která je začátkem cesty k hlubšímu poznání Krista a sjednocení se s ním. Cesta ke sjednocení se v Ježíšově jménu je společnou cestou. Moje láska druhému naslouchá, dívá se jeho očima, umírá sobě, aby v sobě udělala místo pro druhého, které-

ho přijímá takového, jaký je. Sebe umenšuje, aby druhý rostl.

Snad proto posílal Pán své učedníky hlásat evangelium Božího království po dvou. Sám byl mezi nimi, a proto mohli konat veliké skutky. Zmrtychvstalý se ukázal i dvěma učedníkům na cestě do Emauz. Chcete někoho přivést k Bohu? Dopřejte mu setkání s Kristem v našem společenství, aby ho mohl oslovit Ježíš sám. To je úkol církve, být tajemným Kristovým tělem, v němž se lidé mohou setkat s živým Kristem. Pokud toto církev neplní, nemůžeme se divit, že někteří říkají: Kristus ano a církev ne. Ke splnění tohoto poslání ale stačí jen dva nebo tři Ježíšovi učedníci, kteří jsou sjednoceni v jeho jménu. I ta nejmenší buňka církve, každá rodina, může být zářivým znamením Ježíšovy přítomnosti, která probouzí zájem, přitahuje a zapaluje ohněm Ducha.

Budou-li lidé Kristem uprostřed nás osloveni a uchvázeni, poběží za ním. Poznají-li štěstí Kristovy přítomnosti, budou sami přicházet a ptát se na jednotlivé kroky, jimiž se dá dojít k proměně obyčejné rodiny ve svaté společenství církve v malém. Když se podaří vytvořit společenství s Ježíšem uprostřed, poroste touha být s Ježíšem, poroste i láska k církvi, která se zakouší jako místo důvěrného života s Bohem.

Je to úkol náročný, ale nejde o nějaký přídavek či další úkol ke všem stávajícím, jde o naši proměnu, která umožní uzdravení našich farností. Jde o absolutní přednost Krista přede mnou samým. Jde sice o zapření sebe, ale zároveň o nejlepší seberealizaci a sebezdokonalení až ke svátosti, která není výsledkem osobních snah, ale je darem Krista, který vyzařuje z nás i z našich společenství. Pak můžeme být svědky zázraků a oživení církve, které bude dílem zmrtychvstalého Krista.

Děkuji všem, kteří se takto zapojí do oslavy Kristova vítězství, přeji velikonoční radost ze setkávání se Zmrtychvstalým i ve všedních dnech a všem ze srdce žehnám.

Váš arcibiskup Jan

Vskutku vstal!

*Bez skutečnosti Ježíšova zmrtvýchvstání
by se staly víra a život křesťanů neskutečnými.*

Zatímco u nás je obvyklé i o Velikonocích zdravít se obyčejným všedním pozdravem „Dobrý den“ nebo nic neříkajícím „Ahoj“, používá se ve východní církvi o největších svátcích křesťanstva stále ještě starý, výmluvný způsob pozdravu. Vnitřní myšlenkou je, že v tomto posvátném čase má zaznít jásoť nad vítězstvím Pána také při setkání křesťanů.

Proto při oslovení „Kristus vstal“ se odpovídá: „Vskutku vstal“ (řecky: „Christos anesti – Alithos anesti“, rusky: „Christos voskres – Voistinu voskres“). Tento dialog má základ ve svědectví Nového zákona. Emauzští učedníci, k nimž se vztahuje památná velikonoční cesta se Zmrtvýchvstalým a jejich návrat do Jeruzaléma, tam přijali z úst apoštolů to, co se oni sami právě dověděli: Ježíš skutečně vstal (Lk 24,34).

Popis prázdného hrobu a zjevení se Pána to posouvají opravdu do jasného světla. Tak moc podtrhují evangelisté také to duchovní, nadpřirozené na události zmrtvýchvstání a následující setkání s Pánem, tak moc zdůrazňují právě zřetelnou skutečnost faktů. Sice mohl Zmrtvýchvstalý vstoupit zavřenými dveřmi (Jan 20,19), ale nebyl proto žádné „strašidlo“, bylo možné se dotknout masa a kostí jeho těla (Lk 24,39), o čemž se mohl přesvědčit skeptický Tomáš (Jan 20,27). Dokonce Pán pojedl. Demonstrativně pojedl pečenou rybu před očima apoštolů (Lk 24,42–43), a pravděpodobně to neudělal jenom jednou, protože později Petr dosvědčuje, že v domě římského setníka Kornélia jedl a pil se Zmrtvýchvstalým (Sk 10,41).

„Kristus vstal. On vskutku vstal.“ Jestliže činilo v dřívější církvi v určitých kruzích obtížné věřit, že věčný Syn Boží opravdu trpěl, ba vůbec přišel ve skutečném těle, působí teologům současnosti větší problémy uvažovat o zmrtvýchvstání jako o skutečné události. „Není prý přece možné žít ve světě, který byl přírodní vědou zbaven kouzel, není možno obsluhovat

vysoce složité stroje a využívat možnosti nejmodernějšího zpracování dat – a přitom věřit tomu, že jeden mrtvý byl resuscitován a vstal z hrobu,“ tak zní často slychaná námitka. Ptám se: Proč vlastně ne?

Jistě, bylo by nesprávné, kdybychom pohlíželi na zmrtvýchvstání jako na reanimaci jako u klinicky mrtvého. Ježíš se o Velikonocích nevrátil zpět do předešlého života, nýbrž ukázal se svým jako jasný Pán. Ale neodpovídá evangeliu, aby chom chápali tuto ústřední událost jenom jako čistě vnitřní „příhodu“ apoštolů; jako „vstoupení do víry učedníků“, jak zní teze protestantského exegety Rudolfa Bultmanna († 1976), která dodnes nachází četné „přežvýkavce“ a následovníky.

Rovněž se nelze vyrovnat se skutečností, jak vysvětlovat Velikonoce prostřednictvím náhlé zkušenosti některých lidí, kteří tím pochopili, že „kauza Ježíš“ jeho smrti nekončí, nýbrž nějak pokračuje. Ne, ani individuálně-vnitropsychické ani kolektivně-skupinové dynamické pochody, i kdyby byly jakkoliv intenzivní, nedostačují na to, co zvěstují evangelia.

Přesto je popírání zmrtvýchvstání dnes tolik rozšířeno. To se obvykle neomezuje jenom na velikonoční tajemství, ale zanechává stopy v celkovém smýšlení o víře a v životě křesťanů. Protože jestli Ježíš opravdu nevstal, jestliže jeho hrob nebyl prázdný a on se skutečně nezjevil apoštolům, pak se naskýtá otázka: Jak je tomu také jinak se slovem „skutečně“?

Je nápadné, že popírání skutečnosti na tomto místě božského zjevení vede samozřejmě také ke ztrátě skutečnosti i v jiných bodech. Například církev nás učí, že Kristus je skutečně přítomen v Nejsvětější svátosti oltářní. Těžko se tomu dá uvěřit, jestli opravdu nevstal z mrtvých! Není tedy divu, že teologové, kteří objektivní skutečnost zmrtvýchvstání skrývají, mají obvykle potíže také se skutečnou přítomností Pána pod eucharistickými způsoby a tuto přítomnost oslabují na pouhá znamení.

Odbourání skutečnosti se nezastavuje jenom u tajemství Svátosti oltářní. Jasně ukázal Mathias Joseph Scheeben († 1888), vynikající německý teolog 19. století, že popírání proměny podstaty při mši svaté je pravidelně spojeno se zkrácením učení o milosti: Oprávněný člověk potom už není opravdu proměněn v „nové stvoření“ (2 Kor 5,17), v němž skrže „bytí v Kristu“ – tedy v posvěcující milosti – nezůstane nic hodného zatracení (Řím 8,1). Místo toho zůstává také ve vykoupěném člověku nadále ten starý, hříšný člověk. Ten je spíše nutně převlečen zásluhami Ježíše Krista, a tak je jenom navenek za spravedlivého prohlášeným hříšníkem, *simulivus et peccator* („současně spravedlivý a hříšník“), jak se vyjádřil Martin Luther. Opravdová skutečnost milosti uhýbá v málo skutečné „jakoby“.

V 15. kapitole svého Prvního listu Korinťanům popsal Pavel pro všechny časy platné důsledky, které vyplývají z popírání skutečnosti zmrtvýchvstání: „Ale jestliže Kristus nevstal z mrtvých, pak je prázdné naše poselství, prázdná je též vaše víra. Ukazuje se pak dokonce, že o Bohu svědčíme falešně, protože jsme proti Bohu tvrdili, že on vzkřísil Krista, zatímco ho nevzkřísil, je-li pravda, že mrtví nevstávají.“ (1 Kor 15,14–15) Apoštol národů poukazuje na to, že bychom bez zmrtvýchvstání Ježíšova byli ještě ve svých hříších (v. 17). Jak už bylo řečeno: Bez opravdového zmrtvýchvstání není žádné skutečné očištění našeho srdce! Byli bychom pak „nejvíce politováníhodnými mezi všemi lidmi“ (v. 19), podvedenými podvodníky, kteří staví svoji naději na chiméře a k tomu svádějí také ostatní. Jestliže on skutečně nevstal, nevstaneme ani my; potom „jezme a pijme, vždyť zítra zemřeme“ (v. 32).

S největší pravděpodobností se velikonoční pozdrav východní církve v západním křesťanství neprosadí. Mezi věřícími by se ale mohl příležitostně používat, abychom si vzájemně připomínali vítězství Ježíšovo nad hříchem, smrtí a ďáblem a probouzeli v srdcích radostnou jistotu, že Bůh je pravdivý ve slovech a činech. „Kristus vstal. – Ano, on opravdu vstal!“

*Z Informationsblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus 4/2015
přeložil -mp-*

Pondělí 28. 3. 2016

6:05 LORETO – Svatyňa Svätého Domu z Nazaretu
6:25 Přejeme si ... **6:45** Jak potkávat svět (42. díl): S žakovským orchestrem Archi luventi **8:05** Charita Veselí nad Moravou **8:15** P. Vojtěch Kodet – Tvář Otcova milosrdenství: Pokoj vám (Jan 20,19–31) **9:00** Missio magazín: Březen 2016 **10:05** Zázrak v pralese **10:35** Harfa Noemova **11:05** Jezuitské redukce v Paraguai **11:20** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (3. díl): Obnovíš tvář země **11:45** Bible pro nejmenší: Potopa **11:50** Sedmihlásky (97. díl): Za kamny v koutku **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Mše svatá z kaple Telepace [L] **13:00** Slezská Lilie 2015: Sea + Air (GER) **13:50** Noční univerzita: P. Prokop Siostrzonek, OSB – Anastáz Opasek, 100. výročí narození **14:50** Ars Vaticana (5. díl) **15:00** V pohorách po horách (12. díl): Jizera – Jizerské hory **15:15** Kaple v poušti **15:30** Duchovní malby (2. díl): Sixtinská kaple **16:00** V souvislostech (134. díl) **16:20** ARTBITR – Kulturní magazín (15. díl) **16:30** Soňa **16:50** Můj Bůh a Walter: Jeden Bůh **17:05** Turinské plátno **18:00** Život je dar [P] **18:25** Sedmihlásky (97. díl): Za kamny v koutku **18:30** Bible pro nejmenší: Abram **18:40** Přejeme si ... **19:00** Vatican magazine (855. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **19:30** Velké ticho v Poličanech **20:00** Velikonoce na Noe [L] **21:35** Kdo chce být milován? **23:05** Terra Santa News: 23. 3. 2016 **23:25** Noční univerzita: Doc. Jaroslav Brož, Th.D., S.S.L. – Eucharistie z biblického hlediska **0:15** Vatican magazine (855. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:45** Kulatý stůl (190. díl): Duchovní tvář Evropy **2:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 29. 3. 2016

6:05 Podzimní festival duchovní hudby 2014: A. Dvořák: Mše D dur & Te Deum **7:10** Můj Bůh a Walter: Jeden Bůh **7:25** V souvislostech (134. díl) **7:45** Outdoor Films s Miroslavem Haluzou (47. díl) **9:15** P. Vojtěch Kodet – Tvář Otcova milosrdenství: Pokoj vám (Jan 20,19–31) **10:00** Muzikanti, hrajte **10:30** Vatican magazine (855. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **11:00** Noční univerzita: Doc. Jaroslav Brož, Th.D., S.S.L. – Eucharistie z biblického hlediska **11:45** Sedmihlásky (97. díl): Za kamny v koutku **11:50** Bible pro nejmenší: Abram **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum: Záznam homilie P. Jacka Domaňského [P] **12:15** Hrdinové víry (12. díl): Ženské ře-hole a jejich osud v době totality **13:20** V pohorách po horách (12. díl): Jizera – Jizerské hory **13:35** Ars Vaticana (5. díl) **13:45** Kaple v poušti **14:00** Přejeme si ... **14:25** Kulatý stůl (190. díl): Duchovní tvář Evropy **16:00** Rajecká dolina **16:15** Příběh o Žofii **17:00** Dům ze skla? (8. díl): S politologem doc. PhDr. Stanislavem Balíkem, Ph.D. **18:00** Noeland (27. díl) **18:25** Sedmihlásky (97. díl): Za kamny v koutku **18:30** Bible pro nejmenší: Izák a Rebeka **18:40** Animované biblické příběhy: Ježíšova podobenství **19:15** BET LEICHEM – vnitřní domov (27. díl): Marko Ivan Rupnik – tvůrce Špidlikova sarkofágu **19:30** Zpravodajské Noeviny: 29. 3. 2016 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **21:05** Reckokatolický magazín [P] **21:20** Život je dar **21:45** Post Scriptum: Záznam homilie P. Jacka Domaňského **22:00** Zpravodajské Noeviny: 29. 3. 2016 **22:20** Cvrlikání (44. díl): Václav Fajfr & Acustrio **23:25** Terra Santa News: 23. 3. 2016 **23:45** Přejeme si ... **0:10** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (108. díl): BRNĚNSKÝ VALÁŠEK **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 30. 3. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 29. 3. 2016 **6:25** Noční univerzita: P. Prokop Siostrzonek, OSB – Anastáz Opasek, 100. výročí narození **7:20** Vatican magazine (855. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **7:50** Hrdinové víry (13. díl): Zdenka Schelingová **8:55** Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou **9:25** Ars Vaticana (5. díl) **9:40** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:50** Barva lásky **11:25** Život je dar **11:50** Bible pro nejmenší: Izák a Rebeka **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L]

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka

TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

12:50 Zpravodajské Noeviny: 29. 3. 2016 **13:15** P. Vojtěch Kodet – Tvář Otcova milosrdenství: Pokoj vám (Jan 20,19–31) **13:55** Záliv svatých **15:00** Korunka k Božimu milosrdenství [L] **15:20** VideoJournal české vědy **15:35** Smírčí kříž **16:05** Hlubinami vesmíru s dr. Martinem Urbancem, 1. díl – Neutronové hvězdy **16:50** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (108. díl): BRNĚNSKÝ VALÁŠEK **18:15** Vezmi a čti: Březen 2016 **18:30** Bible pro nejmenší: Jákob a Ezau [P] **18:35** Sedmihlásky (97. díl): Za kamny v koutku **18:45** Můj Bůh a Walter: Trojediný Bůh **19:05** ARTBITR – Kulturní magazín (15. díl) **19:15** Poselství svatých: Dorothy Dayová **19:30** Terra Santa News: 30. 3. 2016 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** BET LEICHEM – vnitřní domov (42. díl) [P] **21:20** Noční univerzita: Mons. Jiří Paďour – Eucharistie z hlediska pastorače [P] **22:30** Generální audience Svatého otce **23:00** Duchovní malby (2. díl): Sixtinská kaple **23:25** Tóny v tichu **0:00** Podzimní festival duchovní hudby 2014: A. Dvořák: Mše D dur & Te Deum **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 31. 3. 2016

6:05 Velké ticho v Poličanech **6:25** BET LEICHEM – vnitřní domov (42. díl) **6:40** Hrdinové víry (10. díl): Křesťanský politik Jaroslav Cuhra **7:45** Missio magazín: Březen 2016 **8:50** Mezi pražci (46. díl): Březen 2016 **9:30** Terra Santa News: 30. 3. 2016 **9:55** Kulatý stůl (190. díl): Duchovní tvář Evropy **11:30** Reckokatolický magazín **11:45** Sedmihlásky (97. díl): Za kamny v koutku **11:50** Bible pro nejmenší: Jákob a Ezau **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum: Záznam homilie P. Petra Sustáčka [P] **12:15** Podzimní festival duchovní hudby 2014: A. Dvořák: Mše D dur & Te Deum **13:25** Generální audience Svatého otce **14:00** Muzikanti, hrajte **14:30** LORETO – Svatyňa Svätého Domu z Nazaretu **14:50** Ars Vaticana (6. díl) **15:00** Noeland (27. díl) **15:25** Se salesiány na jihu Madagaskaru: ANKILILOAKA **15:45** V pohorách po horách (12. díl): Jizera – Jizerské hory **16:00** Zpravodajské Noeviny: 29. 3. 2016 **16:25** Outdoor Films s Miroslavem Haluzou (47. díl) **18:00** Animované biblické příběhy: Ježíšova podobenství **18:35** Bible pro nejmenší: Ráchel [P] **18:40** Sedmihlásky (97. díl): Za kamny v koutku **18:45** Harfa Noemova **19:10** Soňa **19:30** Zpravodajské Noeviny: 31. 3. 2016 [P] **20:00** U NÁS aneb Festivalové kukátko (5. díl) [P] **21:20** Putování po evropských kláštřích: Leo Disch, benediktin z kláštera ve Vaals, Belgie **21:45** Zpravodajské Noeviny: 31. 3. 2016 **22:10** Pod lampou [P] **0:15** Zpravodajské Noeviny: 31. 3. 2016 **0:35** Vatican magazine (855. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 1. 4. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 31. 3. 2016 **6:25** Soňa **6:41** Na druhý pohled, 6. díl **8:15** Noční univerzita: Mons. Jiří Paďour – Eucharistie z hlediska pastorače **9:20** Duchovní malby (2. díl): Sixtinská kaple **9:45** Byl člověk poslaný Bohem, jeho jméno bylo Jan **10:00** Pastýř na čluhu **10:20** Smírčí kříž **10:45** The Elements /SK/: Festival pod věží **2010 11:10** Velké ticho v Poličanech **11:30** ARTBITR – Kulturní magazín (15. díl) **11:40** Sedmihlásky (97. díl): Za kamny v koutku **11:45** Bible pro nejmenší: Ráchel **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Rajecká dolina **13:05** Ars Vaticana (6. díl) **13:15** BET LEICHEM – vnitřní domov (42. díl) **13:35** Slezská Lilie 2015:

Sea + Air (GER) **14:20** Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti **15:20** Barva lásky **16:00** Zpravodajské Noeviny: 31. 3. 2016 **16:20** Buon giorno s Františkem **17:25** V srdci anděl pláče **17:38** Ruslan **18:00** Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou **18:30** Bible pro nejmenší: Konečně doma **18:35** Sedmihlásky (97. díl): Za kamny v koutku **18:40** Můj Bůh a Walter: Trojediný Bůh **19:00** Putování po evropských kláštřích: Leo Disch, benediktin z kláštera ve Vaals, Belgie **20:00** Kulatý stůl (194. díl): Demagogie [L] **22:00** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (4. díl): Ptal jsem se cest, Smířená různost **22:30** Outdoor Films s Miroslavem Haluzou (47. díl) **0:05** Se salesiány na jihu Madagaskaru: ANKILILOAKA **0:25** V pohorách po horách (12. díl): Jizera – Jizerské hory **0:35** Pomoc, která se točí **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 2. 4. 2016

6:05 Se salesiány na jihu Madagaskaru: ANKILILOAKA **6:25** LORETO – Svatyňa Svätého Domu z Nazaretu **6:45** Reckokatolický magazín **7:00** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (4. díl): Ptal jsem se cest, Smířená různost **7:25** BET LEICHEM – vnitřní domov (42. díl) **7:40** Byl člověk poslaný Bohem, jeho jméno bylo Jan **7:50** P. Vojtěch Kodet – Tvář Otcova milosrdenství: Pokoj vám (Jan 20,19–31) **8:30** Noeland (27. díl) **8:55** Sedmihlásky (97. díl): Za kamny v koutku **9:00** Animované biblické příběhy: Ježíšova podobenství **9:40** Soňa **10:00** Mše svatá v rámci Národního pochodu pro život z katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha na Pražském Hradě [L] **11:35** Můj Bůh a Walter: Trojediný Bůh **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **12:10** Post Scriptum [P] **12:20** Pod lampou **14:25** Muzikanti, hrajte **14:55** Terra Santa News: 30. 3. 2016 **15:15** Kaple v poušti **15:30** Duchovní malby (3. díl): Blahoslavená Panna Maria **16:00** U NÁS aneb Festivalové kukátko (5. díl) **17:25** Vatican magazine (855. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:00** Zpravodajské Noeviny: 31. 3. 2016 **18:20** Bible pro nejmenší: Konečně doma **18:25** Sedmihlásky (97. díl): Za kamny v koutku **18:30** Buon giorno s Františkem **19:30** V souvislostech (135. díl) [P] **20:00** Hlubinami vesmíru [P] **20:40** Abba, Otče **21:00** Mezi pražci (47. díl): Duben 2016 [P] **21:40** Mwebare kwija – Klinika v buši **22:00** Post Scriptum **22:10** Na druhý pohled, 6. díl **23:45** Slezská Lilie 2015: Sea + Air (GER) **0:30** Noční univerzita: P. Prokop Siostrzonek, OSB – Anastáz Opasek, 100. výročí narození **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 3. 4. 2016

6:15 V srdci anděl pláče **6:30** Ars Vaticana (6. díl) **6:40** Velké ticho v Poličanech **7:00** Hrdinové víry (3. díl): Arciopat Anastáz Opasek **8:05** ARTBITR – Kulturní magazín (15. díl) **8:15** U NÁS aneb Festivalové kukátko (5. díl) **9:35** Poselství svatých: Ignác z Loyoly **9:45** Reckokatolický magazín **10:15** Mše svatá **Neděle Božího milosrdenství z baziliky sv. Petra v Římě [L] 12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (135. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News [P] **13:25** Hlubinami vesmíru **14:05** Muzikanti, hrajte [P] **14:40** Poselství svatých: Papež Jan XXIII. **14:50** Noční univerzita: Mons. Jiří Paďour – Eucharistie z hlediska pastorače **16:00** Můj Bůh a Walter: Trojediný Bůh **16:20** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (4. díl): Ptal jsem se cest, Smířená různost **16:45** Ars Vaticana (6. díl) **16:55** VideoJournal české vědy **17:10** BET LEICHEM – vnitřní domov (42. díl) **17:25** Já, Vlado Bočev **17:35** V souvislostech (135. díl) **17:55** Sedmihlásky (20. díl): Pásló dívka [P] **18:00** Noeland (28. díl) **18:30** Animované biblické příběhy: Ježíšovy zázraky **19:00** Hermie a ustrašená pavouk **19:30** Přejeme si ... [P] **20:00** Faustyna – apoštol Božího milosrdenství **21:15** Koncert Českého filharmonického sboru Brno z Besedního domu v Brně **22:45** Buon giorno s Františkem **23:45** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:00** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **0:40** Historie skláštví v Karlovině **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

„Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé.“ – Žalm 127

Členové **Spolku pro výstavbu kostela sv. Václava v Sazovicích** prosí: Pomozte dokončit rozpracovanou stavbu kostela sv. Václava v Sazovicích na Zlínsku. Obracíme se na vás, dobré známé i neznámé lidi, s prosbou o finanční pomoc. Náš kostel, zasvěcený patronu české země svatému Václavu, má rozpočet 18 milionů Kč. Chceme ho z velké části zaplatit sami, ale je to obrovská částka, proto naše prosba. Pokud budete chtít zaslat finanční dar, můžete přispět na náš kostel převodem na **účet č. 266116377/0300**. Na požádání zašleme potvrzení pro daňové účely. Více na www.kostel-sazovice.cz.

STAVTE S NÁMI NOVÝ KOSTEL

Odešlete dárcovskou SMS ve tvaru **DMS NOVÝKOSTEL** na číslo **87777**. Cena DMS je 30 Kč, Spolek pro výstavbu kostela sv. Václava v Sazovicích obdrží 28,50 Kč. Můžete přispívat také pravidelně každý měsíc po dobu jednoho roku. Stačí odeslat SMS ve tvaru **DMS ROK NOVÝKOSTEL** na číslo **87777** a každý měsíc Vám bude automaticky odečtena částka 30 Kč. Za rok tedy zaplatíte 360 Kč, tj. 342 Kč na nový kostel. Více na www.darcovskasms.cz. **DĚKUJEME**. Za dárců a podporovatele tohoto díla je každý měsíc sloužena mše svatá.

S vděčností děkují členové Spolku

Čtitelé Božího milosrdenství zvou na **OSLAVU SVÁTKU BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ dne 3. dubna 2016**, o druhé neděli velikonoční v **kostele sv. Tomáše na Malé Straně v Praze** (Josefská 1).

Program: 14.45 hod. korunka k Božím milosrdenství • 15.00 hod. slavná mše svatá (slouží biskup Karel Herbst), eucharistický průvod kostelem se zastavením u Dítěte Ježíše, litanie k Božím milosrdenství a svátostné požehnání • 16.45 rozdávání požehnaných květin. Varhany Petr Mašlaň, kytara Petr Maria Lutka a další.

NABÍDKA NA ZHOTOVENÍ OBRAZU BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ v různých velikostech, až do životní velikosti

Výška postavy Krista je podle Turínského plátna 183 cm. Obraz je zpracován počítačovou metodou podle originálu obrazu v Krakově. Je možno zhotovit jej na plátno, na panel ošetřený proti vlhkosti (vhodný do vlhkého kostela nebo pro venkovní použití) či na fotopapír. Vyobrazení od velikosti A7, A6, A5, A4, A3 až do 200 cm. Cena podle velikosti zhotovení od 5 Kč do 4000 Kč.

Objednávky na adrese: Josef Šváček, 753 63 Střítež nad Ludinou č. 50 • tel. 581 625 485 nebo 732 465 367.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

26. BŘEZNA – 2. DUBNA 2016

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 27. 3.		PO 28. 3.		ÚT 29. 3.		ST 30. 3.		ČT 31. 3.		PÁ 1. 4.		SO 2. 4.	
Antifona	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527
Antifony	472	528	472	528	472	528	472	528	472	528	472	528	472	528
Žalmy	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914
Krátké čtení a zpěv	473	529	483	541	488	547	494	553	499	559	504	565	509	570
Antifona k Zach. kantiku	473	529	483	542	489	548	494	554	499	560	504	565	509	571
Prosby	473	529	483	542	489	548	494	554	500	560	505	565	509	571
Závěrečná modlitba	474	530	484	542	489	548	495	554	500	560	505	566	510	571
Modlitba během dne:														
Hymnus	482	541	482	541	482	541	482	541	482	541	482	541	482	541
Antifony	474	530	484	543	490	549	495	555	500	561	505	566	510	572
Žalmy	474	530	484	543	490	549	495	555	500	561	506	567	510	572
Krátké čtení	476	532	486	545	492	551	497	557	502	562	507	568	512	574
Závěrečná modlitba	474	530	484	542	489	548	495	554	500	560	505	566	510	571
Nešpory:														
	SO 26. 3.													
Hymnus	466	521	477	533	477	533	477	533	477	533	477	533	477	533
Antifony	466	522	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534
Žalmy	466	522	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534
Kr. čtení a zpěv	468	524	480	536	487	546	493	552	498	558	503	564	508	569
Ant. ke kant. P. M.	469	525	480	537	487	546	493	552	498	558	503	564	508	570
Prosby	469	525	480	537	488	546	493	552	498	559	503	564	508	570
Záv. modlitba	474	530	474	530	484	542	489	548	495	554	500	560	505	566
Kompletář:	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379

Liturgická čtení

Neděle 27. 3. – slavnost

Zmrtvýchvstání Páně

1. čt.: Sk 10,34a.37-43

Ž 118(117),1-2.16ab+17.22-23

Odp.: 24 (*Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho!*)

Nebo: *Aleluja, aleluja, aleluja.*)

2. čt.: Kol 3,1-4

nebo 1 Kor 5,6b-8

Ev.: Jan 20,1-9

(večer: Lk 24,13-35)

Pondělí 28. 3. – Pondělí v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 2,14.22b-33

Ž 16(15),1-2a+5.7-8.9-10.11

Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 28,8-15

Úterý 29. 3. – Úterý v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 2,36-41

Ž 33(32),4-5.18-19.20+22

Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 20,11-18

Středa 30. 3. – Středa v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 3,1-10

Ž 105(104),1-2.3-4.6-7.8-9

Odp.: 3b (*Ze srdce at se radují, kdo hledají Hospodina. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 24,13-35

Čtvrtek 31. 3. – Čtvrtek v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 3,11-26

Ž 8,2a+5.6-7.8-9

Odp.: 2ab (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 24,35-48

Pátek 1. 4. – Pátek v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 4,1-12

Ž 118(117),1-2+4.22-24.25-27a

Odp.: 22 (*Kámen, který stavitelé zavrhlí, stal se kvádrem nárožním. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 21,1-14

Sobota 2. 4. – Sobota v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 4,13-21

Ž 118(117),1+14-15.16ab-18.19-21

Odp.: 21a (*Děkují ti, Hospodine, žes mě vyslyšel. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mk 16,9-15

PRO ŽIVOT Z VÍRY V SOUČASNÉM SVĚTĚ

SVATÝ JAN CHRYSOSTOMOS • POVZBUZENÍ PRONÁSLEDOVANÝM

Jiří Pavlík • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová • Recenzovali doc. ThDr. Václav Ventura, Th.D. a David Vopřada, Dr.

Život Jana Chrysostoma, nejplodnějšího autora řecky hovořící starověké církve, se odvíjel ve dvou protilehlých amplitudách: nejprve ho vynesl na konstantinopolský biskupský stolec a do nejvýznamnějších kruhů východořímské církevní politiky, aby ho pár let nato uvrhl do ponižujícího vyhnanství, kde také po třech letech zemřel. V exilu začal rozvíjet bohaté korespondenční styky se svými přáteli a vlivnými osobami tehdejších světských i církevních kruhů. Na samý závěr života sepsal pro své pronásledované přátele také dva rozsáhlejší spisy, které se zamýšlejí nad utrpením. Oba tyto spisy jsou v knize představeny v českém překladu s podrobným literárním a teologickým úvodem Jiřího Pavlíka.

Krystal OP • Brož., 130x205 mm, 208 stran, 249 Kč

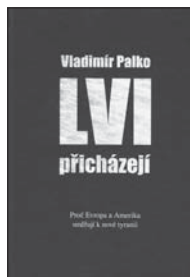
BOŽÍ SVĚDEK V PROPASTI ZLA • ŽIVOT ETTY HILLESUM

Yves Bériault • Z francouzštiny přeložila Tereza Šerá • Odpovědná redaktorka Lucie Mašátová • Předmluva Jean Vanier, zakladatel komunit Archa

Etty Hillesum (1914–1943) byla mladá holandská židovka, která zahynula na podzim roku 1943 v Osvětimi. Její deníky a dopisy, jež po válce vyšly knižně, patří mezi nejvýznačnější duchovní svědectví 20. století. Uprostřed svého intelektuálního bloudivání a v kontextu válečných hrůz objevila Boží přítomnost, tajemný zdroj hluboké lásky a radosti, začala nově vnímat krásu a důstojnost lidské-

ho života. Její duchovní cesta je dost atypická. Při svém hledání čerpá jak z judaismu, tak z křesťanství, ani jedno vyznání však nepřijme bezvýhradně a plně nepraktikuje. Ve svém nitru však postupně objevuje osobního Boha, kterého bez obtíží poznávají židé i křesťané, a objeví i sílu sebedarující lásky, která je silnější než jakékoli zlo, silnější než smrt. Tato kniha je nejen životopisnou črtou Etty, ale také odhaluje v celé šíři její duchovní život.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 130x190 mm, 136 stran, 219 Kč*

LVI PŘÍCHÁZEJÍ

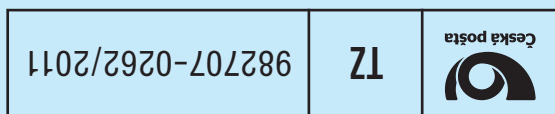
Vladimír Palko • Ze slovenštiny přeložila Mgr. Lucie Cekotová • Úvodní slovo doc. PhDr. Stanislav Balík, Ph.D.

Bývalý slovenský ministr vnitra za KDH Vladimír Palko se v této knize věnuje otázkám morálky a etiky, zejména v politice. Jeho výchozí tezí je, že současný Západ směřuje k nové tyranii, přičemž základním „bitevním polem“ se stává oblast rodiny a s ní související otázky ochrany života, manželství a výchovy dětí. Dlouhý pobyt ve vysokých funkcích slovenské politiky poskytl autorovi bohatý materiál. Velkou pozornost věnuje dokumentaci případů pronásledování křesťanů za jejich přesvědčení v dnešní Evropě a Americe: upírání práva na výhradu svědomí, třeba u zdravotníků odmítajících provádět potraty, perzekuce rodičů, kteří nesouhlasí se sexuální výchovou ve školách, vyhazování z práce a soudní procesy za „homofobii“, ba i věznění aktivistů pokojně protestujících před potrato- vými klinikami... Kniha obsahuje rozsáhlý poznámkový aparát i jmenný rejstřík.

Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství ve vydavatelské společnosti ERGO Brauner s. r. o. • Váz., A5, 440 stran, 350 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Malice cyrilometodějské. Vydává Malice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Klml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mraví. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorjé aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.